

TÜRK EĞİTİM-SEN

Türkiye Eğitim, Öğretim ve Bilim Hizmetleri Kolu
Kamu Çalışanları Sendikası
GENEL MERKEZİ

Ekim-Kasım 2005

Türk Eğitim-Sen Genel Merkez
adına sahibi
Şuayip ÖZCAN
Genel Başkan

Genel Yayın Yönetmeni
Talp GEYLAN
Genel Dış İlişkiler ve Basın Sekreteri

YAYIN KURULU

İsmail KONCUK
Yaşar YENİÇERİOĞLU
Mustafa KIZILKI
Firdes İŞİK
Seyit Ali KAPLAN

YÖNETİM YERİ
Bayındır 2 Sokak No:46
Kızılay/ANKARA
Tel:0312 424 09 60
Faks:0312 424 09 68

Dergide bulunan yazıların sorumluluğu yazarlarına aittir.

DERGİMİZ ÜCRETSİZDİR
İki ayda bir yayınlanır

TÜRK EĞİTİM-SEN, TÜRKİYE KAMU-SEN
(Türkiye Kamu Çalışanları Sendikaları
Konfederasyonu) üyesidir.

içindekiler

AİHM ve AKP Kışkırcısında Başörtüsü Meselesi	2
AB Süreci ve Milli Mücadele	4
Abdullah Gül, Anzaklarla Aynı Nuktada Buluştu	7
AB Sürecinin Türk Sendikalarına Etkileri	14
Sendikal Sermaye	20
Öğretmenlerin Sendikal Tercihlerini Etkileyen Faktörler	23
Üniversitelerimiz Neden Üniversite Olamıyor ?	26
Ne Yapılmak İsteniyor	28
Kuvayı Milliye'nin Etnik Kompozisyon	30
Ermeni İtirafı	34
Sokak Çocukları ve Uçucu Madde Bağımlılığı	36
Senede Bir Gün!	39

AIHM VE AKP KISKACINDA BAŞÖRTÜSÜ MESELESİ

Leyla Şahin'in başörtüsünden dolayı eğitim hakkı elinden alındığı gerekçesiyle yaptığı başvuru üzerine, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin gündemine aldığı "Türban" davasının sonucu ülke gündeminin ortasına oturdu.

Mahkeme, Şahin'in okula girerken mevcut kuralları bilerek tercih yaptığı, dolayısıyla yürürlükteki bir kuralın uygulanmış olmasının eğitim hakkının ihlal edildiği anlamına gelmeyeceği görüşünü ortaya koydu. Neticede okullarımızdaki başörtüsü yasağının "İnsan Hakları İhlali" olmayacağı uluslararası mahkemenin söz konusu kararıyla tescillenmiş(!) oldu.

Avrupa İnsan hakları Mahkemesi, her ne kadar adaleti temsil eden ve evrensel hukuk kaideleri çerçevesinde uygulamalar ortaya koyan bir kuruluş olsa da; mahkemeyi oluşturanların zihniyetlerinin temelinde, batı kültürünün ve Hristiyanlığın dinamiklerinin olduğu tartışılmaz bir gerçekliktir. Hal böyleyken, bu kuruluşun Müslüman Türk toplumunun sosyal yapısını, hassasiyetlerini, yaşam tarzını ve algılama biçimlerini doğru anlayabilmesini beklemek mümkün değildir. Başörtüsünün, toplumumuzun geneli için bir siyasi simge olmadığını; bunun bir inanç ve yaşam tarzı olarak algılandığının batılılar tarafından anlaşılmasını temenni etmek beyhude bir uğraş olmaktan öteye geçemeyecektir. Tüm bunların yanı sıra AIHM'nin ülkemize ve toplumumuza yönelik politik amaçlı yaklaşımını da düşündüğümüzde verilen son karara pek de şaşmamak lazımdır.

Ancak bizleri şaşırtan ve "Bu kadarına da pes doğrusu" dedirten, AKP hükümetinin kararla ilgili değerlendirmeleridir. Başbakan başta olmak üzere Dışişleri bakanı Abdullah Gül'ün, meclis başkanı Bülent Arınç'ın ve pek çok AKP'li yetkilinin AIHM'nin kararını şiddet ve kızgınlıkla eleştirmelerini gülerek seyrediyoruz.

Çünkü tüm kamuoyu şu gerçeği biliyor: Leyla Şahin isimli vatandaşımız, mağduriyeti dolayısıyla Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine başvurarak, Türkiye Cumhuriyeti Hükümetini dava ettiğinde, AKP Hükümeti kendisini savunmak için mahkemeye bir avukat göndermişti. Bu avukat ise Türkiye'de Leyla Şahin'e yönelik mağdur edici bir uygulamanın olmadığını, şahsın okula girerken mevcut kuralları bilerek bilinçli ve isteyerek bir tercih yaptığını öne sürerek, eğitim hakkının ihlal edilmesi gibi bir sorun olmadığını savunmuştu. Nitekim mahkeme de hükümetimizin

Başlaırken

sunduğu bu gerekçelere dayanarak Leyla Şahin'i haksız bulmuş ve davada aleyhte bir karar vermiştir. Ama ne komiktir ki, Başbakan Recep Erdoğan başta olmak üzere tüm AKP'liler, sanki mahkemedeki savunmayı Uganda hükümetinin gönderdiği avukat yapmışçasına mahkeme kararını hiddetle eleştiriyorlar; laiklik, özgürlük ve insan hakları nutukları atıyorlar.

Bakanlarımız, milletvekillerimiz ve iktidarı elinde tutan partililerimizin de içerisinde bulunduğu devasa bir tiyatro oynanmakta. Sahnelenen eserin dram mı, yoksa komedi mi olduğunu henüz anlayamamakta...

Başörtüsü konusu yıllardır gündemimizi meşgul eden yapay bir sorun olarak sıcaklığını her zaman korumuştur. Hem de birbirinin zıttı gibi gözüken iki ayrı siyasi kutubun üstün gayretleriyle. Bunlarda birincisini; her fırsatı manevi ve milli değerlerimize saldırmak için değerlendiren sözde çağdaş ve ilerici yobazlar oluşturmaktadır. Bunlar için mesele ülkemizdeki kızlarımızın bazılarının başörtüsü kullanıyor olması değildir, aslında. Onlar için bu milletin temellerini sarsacak, ülkedeki birlik ve huzuru dinamitleyecek her konu kaşınarak bir fırsat olarak değerlendirilmektedir. Bu tipler aleni düşmanlıkları ile her zaman göz önündelerdir.

Fakat ikinci bir grup daha vardır ki; bunlar için başörtüsü meselesi her zaman siyasi nemalanmanın en baştaki ve en kolay aracı olarak görünür. Çünkü bunlar, Türk Milletinin manevi değerlerine sadakatının ve hürmetinin yüksek düzeyinin farkındalardır. Böylesine hassas bir konuda insanlarımızı çok kolay yönlendirebileceklerini ve fikri bir kutuplaşma oluşturarak kısa yoldan rant elde edebileceklerini çok iyi bilmektedirler.

Nitekim şu an mecliste ezici bir çoğunluğu oluşturan iktidar partisinin milletvekillerinin ekseriyeti de uzun yıllardır, bahsettiğimiz bu politik stratejiden siyasi rant elde ederek bugünlere gelmişlerdir. Yıllardır eylemlerinin, iddialarının, kampanyalarının ve politikalarının ana ekseninde başörtüsü meselesi yer almıştır. AKP hükümeti üç yıldır, anayasayı bile değiştirecek bir milletvekili çoğunluğuyla iktidardadır. Ancak ne gariptir ki, bu sorunun kökten çözümü için en ufak bir girişimde dahi bulunmamıştır.

Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu misali... Hem yetkin ve gücün olduğu halde çözüm üretmeyeceksin, hem Avrupa İnsan hakları Mahkemesinde başörtüsü yasağını savunacaksın hem de mahkemenin kararını eleştireceksin. Anlaması zor bir durum değil mi?

Siyasi tarihimizde hezimete uğrayan bir çok siyaset adamının ve siyasi kuruluşun ortak zaafiyeti Türk Milletinin irfanının farkına varamayışılarıdır. Siyasi çöplüğümüzün, Millet'in beklentilerini ciddiye almayan; toplumu saf ve gafil güruh olarak değerlendiren politikacılarla dolu olduğunu biliyoruz.

Başörtüsü konusu başta olmak üzere bir çok meselede milletin kendisine verdiği yetkiyi kullanmayan ve milleti oyalamaya ve kandırmaya yönelik icraatlarla zamanını geçiren AKP'nin akıbetini görmek kehanet olmasa gerektir.

Türk Milleti için, Türk Milletine göre ve Türk Milleti tarafından yönetilen bir Türkiye özlemiyle...

Taliye Gevhan

AB SÜRECİ VE MİLLİ MÜCADELE

Dünya tarihinin şahit olduğu en haklı ve en çetin mücadeleyi, Türk Kurtuluş savaşını, Atatürk ve isimsiz yüz binlerce yiğidiyle birlikte başarıyla veren Türk Milletinin vücudunda getirdiği Türkiye Cumhuriyeti, bütün ihtişamıyla ayakta. Hem de bütün gaffet, dalalet ve hatta hıyanet içerisinde bulunanlara rağmen...

Şuayip ÖZCAN
Genel Başkan

Tarihinde esareti hiç tanımamış olan onurlu milletimiz, Atatürk'ün önderliğinde gerçekleştirdiği büyük şahlanış sayesinde, istiklal aşkıyla yanıp tutuştuğunu yedi düvele kanıtlamış, işgal ve ihanet şebekelerinin planlarını bozmuştur.

Büyük zafer öncesi içerisinde bulunduğumuz durum; aslında yaşadığımız bu zamanın Türkiye'sinden çok farklı değildi. Milli mücadele arefesinde; ekonomik kaynaklarımızın uluslararası güçlerin kontrolüne alınmak istendiği, büyük milletimizin etnik parçalara bölünmesinin arzulandığı, dış siyasette itibarımızın kaybolduğu ve aşiret reisleri kadar bile muhatap alınmadığımız, bir takım sivil kuruluşlar görüntüsüyle ihanet şebekelerinin kurulduğu, bazı işbirlikçi aydın ve gazetecilerin adeta düşman ağzıyla konuştuğu bir tablo ile karşı karşıyaydık.

Günümüz Türkiye'sine baktığımızda da şimdi yaşadıklarımızın tarihi bir tekerrür olduğunu söylemek abartılı bir yaklaşım olmasa gerekir. Çünkü bugünde; ekonomik varlıklarımız çok uluslu şirket ve kuruluşların himayesine alınmak isteniyor, bin yıldır etle tırnak gibi kaynaşmış olan milletimizi etnik ve mezhebi parçalara ayırıştırmak için çalışılıyor, dış politikamız iflas etmiş ve uluslar arası siyasi platformlarda peşmerge reisleri kadar bile sözümüz geçmiyor, sivil toplum kuruluşları görüntüsündeki bir takım ihanet yuvaları yurt içinde ve yurt dışında el üstünde tutuluyor, milletimize ve tarihimize küfreden sözde aydınlar ödüllendiriliyor, zamanımızın Ali Kemal'leri cüretkarca kin kasmaya devam ediyor haldeler.

Yani değerli konuklar, biz bu filmi ikinci kez seyrediyoruz. Gönülden

inaniyorum ki, bu filmin sonu da, hürriyet timsali büyük milletimizin dirayeti sayesinde zaferle bitecektir.

Bizler, Türk eğitimcileri olarak, ülkemizin bölgesindeki ve dünyadaki oluşumlar içerisinde yer almasını pek tabii ki arzuluyoruz. Nitekim, 21. yüzyılın lider ülkesi olmayı hedefleyen Türkiye Cumhuriyeti için bu bir zorunluluktur, aynı zamanda. İçte kapanmış, kendini çağdaş dünyadan soyutlamış bir ülkenin süper güç olabilmesi düşünülemez. Devletimizin kurucusu büyük Atatürk'ün de rüyası buydu. Yani kurucu önderimiz Türkiye Cumhuriyeti'nin muasır medeniyetler seviyesine yükselmesini, bir hedef ve bir miras olarak bizlere bırakmıştı.

Güçlü, itibarlı ve etkin bir ülke olarak; Türkiye'mizin, gelişmiş dünyayla ekonomik, sosyal ve siyasi entegrasyonunu ve üst düzey ilişkilerini oluşturması kaçınılmaz bir zorunluluktur. Ancak bu noktada gözden kaçırılmaması gereken devletimizin onuru ve bağımsızlığını tavizsiz koruma gayretinde olmaktır. Büyük Atatürk'ün dediği gibi, "Ne kadar zengin ve müreffeh olursa olsun, istiklalden mahrum bir millet, medeni insanlık karşısında uşak olmak mevkiinden yüksek bir muameleye layık sayılamaz."

Türkiye Cumhuriyeti Devleti ve topraklarının bütünlüğüne zarar verecek en küçük bir tehlike karşısında tek vücut olan ve ülkemiz üzerinde uçuşan kan emicilere karşı gerekli dirayeti her zaman gösterebilen Türk Milleti, tüm bunlara karşın bugün çok ciddi bir sınavın eşiğindedir. Çünkü, dün batılılar tarafından topla tüfekle kuşatma altına alınan ülkemiz, bugün yine aynı emperyalist güçler tarafından, bu kez yaptırımlarla, dayatmalarla sarıp sarmalanmaya çalışılmaktadır. Kısacası; düşman aynı olmasına karşın, düşmanın emeline ulaşmada kullandığı araç, şekil değiştirmiştir.

Ülkemizi yönetenlerse tarihi gerçek ve tecrübeleri yok saymaktadırlar. Türkiye'yi yok etmeyi yegane amaç edinenlerin içindeki payandalarıysa AB'ye uşaklıkta rakipleriyle yarışıyor; dıştaki kompradorları ise AB kılıfıyla Türkiye'nin altını oyuyor. İşin tuhaf yanı farklı düzlemlerde yer alan, ayrı kulvarlarda seyredenler, ortak hedefleri doğrultusunda aynı çatı altında buluşabiliyor.

AB sürecinde sözde Ermeni soykırımı tanınması konusunda yoğun lobi faaliyetleri yapılmakta, Kıbrıs ve Ege'de taviz vermemiz dayatılmakta, azınlıklar büyük bir problematik olarak önümüze servis edilmekte, Ruhban Okulu'nun açılması için girişimlerde bulunulmakta, Kuzey Irak'ta kukla devlet kurulması için yoğun çabalar harcanmakta, Sevr hortlatılmak istenmekte, ana dilde öğrenim adı altında bireyleri farklılıklara iten, etnik dil ve kültüre ağırlık veren, insanlarımızı millet bilincinden yoksun bırakmaya zemin hazırlayan, milli değerlerden uzak, milli kimliğin hiçe sayıldığı yaklaşımlar esas tutulmaya çalışılmaktadır. Üstelik tüm bu talepler sadece Türkiye'ye dikte edilmekte, ülkemize karşı çifte standart uygulanmakta ve AB'nin bu

noktada taraf olduğu herkes tarafından açıkça bilinmektedir.

Alaycı bakışların gözbebeği olan ülkemizde, AB'ye kayıtsız şartsız girmeyi kabul eden sığ beyinler, eksik kalemler ise; bu vatan topraklarını kanıyla, canıyla savunan şehitlerimize ve bu ülkenin kurucusu Atatürk'e hakaret etmekte; Türkiye'yi yıpratma ataklarıyla manevi baskı altına almaya çabalayanların ekmeğine yağ sürmekte, Türk Milletinin inandığı tüm değerleri, sadakatle bağlı olduğu tüm ilkeleri alaşağı edecek formülleri dış güdümlü yordakçılılarıyla adım adım hayata sokmaktadır.

Türkiye'deki siyasi konjonktür iki kesimin oluşmasına meydan hazırlamıştır. Bunlardan ilki Atatürk maskesiyle dolaşıp, her meselede olduğu gibi AB sürecine de Atatürk'ü alet etmek isteyenler; diğeri Atatürk'ü ve O'nun değerlerini karşısına alıp, farklı kaynaklardan beslenerek palazlananlardır. Hatta bu şaklabanlar, Atatürk'ü Türkiye'nin AB üyeliği konusunda engel olarak görmekte, Avrupalıların Atamız'a hakaret içeren açıklamalarda bulunmalarına gıklarını dahi çıkarmamaktadır.

AB sürecine ve bu bağlamda Atatürk ilkelerine baktığımız zaman büyük çelişki hemen göze çarpmaktadır. Öncelikle Atatürk ilkeleri; kendi iradesi yerine, dış iradeyle hareket eden bir AB hedefine uygun değildir. Atatürk'ün tasvir ettiği Türkiye Cumhuriyeti; milli refleksleri köreltilmiş, feraseti bağlanmış, bağımsız politikalar üretemeyen, karar alma mekanizmalarının pasifize edildiği bir Türkiye değildir. Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu Ulu Önder Atatürk; Misak-ı Milli sınırlarının korunduğu, bağımsızlık ve egemenlik kavramlarının merkeze oturtulduğu, milli çıkarların yeğ tutulduğu, sürekli gelişimi ve çağdaşlaşmayı hedef alan, güçlü bir Türkiye portresi oluşturmak istemiştir.

AB'nin "sömürülmeye açık alan" olarak gördüğü ülkemizde; Avrupalı dostlarımızın(l) ricalarını(l) kıramayan, tavizkar tutumlarıyla iştahları kabartan, büyük bir cüretkarlıkla topraklarımızı açık artırmaya sunanlar prim yapar olmuştur. Atatürk ilkeleriyle taban tabana zıt olan, böylesi teslimiyetçi yaklaşımlar ve davranış kalıplarına artık derin darbe indirilmeli, hassasiyetlerimizin pazarlık kozu yapılmasına müsaade eden zihniyeti temellerinden sarsacak bir uyanış planı devreye sokulmalıdır. Aksi takdirde Atatürk Türkiye'sinde elde ettiğimiz kazanımlarımız, birer birer elimizden kayacak ve göz göre göre vatanımız karanlık bir çıkmaza sürüklenecektir.

Bu bağlamda, hem AB'yi Atatürk reformlarının devamı olarak gören; hem de Atatürk'ü küçümseyerek, hadlerini aşan söylemlerde bulunan ve Atatürk ilkelerini modası geçmiş, miadı dolmuş, misyonunu tamamlamış addeden aciz duruşa tavsiyemiz şudur: Atatürk'ün Türk Milletine kazandırdıklarını, dış kaynaklı çıkar odaklarının masasında kaybetmekten değil, eşit koşullarda tarafsız bir masa etrafında, vermeksizin almaktan geçer. Unutulmamalıdır ki; onurumuzu ve bağımsızlığımızı koruyarak, devletimizin uluslar arası oluşumlar içerisinde yer almasını sağlamak için gayret gösterilmelidir.

Türk Eğitim-sen olarak ilan ediyoruz: Başöğretmenimizin işaret ettiği gibi; Yatışacak çocuklarımıza ve gençlerimize, görecekleri öğrenimin sınırı ne olursa olsun, ilk önce ve her şeyden önce Türkiye'nin bağımsızlığına, kendi benliğine, milli geleneklerine düşman olan bütün unsurlarla mücadele etmek gerektiğini öğreteceğimize ant içiyoruz.

Saygılarımla.

ABDULLAH GÜL, ANZAKLARLA AYNI NOKTADA BULUŞTU

Gelibolu Yarımadası Tarihi Milli Parkı'ndaki çalışmalar durdurulsun, durdurulmasının tartışmaları tarafların iddiaları ve tezleriyle devam ederken, kamuoyuna yansımayan, hatta ilgili bazı bakanların bile bilmediği bir genelge yayınlandı. Kırmızı Çizgi dergisinin ortaya çıkardığı "Hizmete Özel" genelgenin altında sürpriz bir ismin imzası var: Başbakan Yardımcısı ve Dışişleri Bakanı Abdullah Gül...

Başbakan Yardımcısı ve Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, 11.08.2005 tarihli iki sayfadan oluşan "şok" bir genelge yayınlamak, Gelibolu Yarımadası Tarihi Milli Parkı'ndaki bütün projelerin askıya alınmasını istedi...

Abdullah Gül, "Hizmete Özel" genelgede "ilgili ülkelerin" Dışişleri Bakanlığı nezdinde yaptıkları müteaddit girişimler nedeniyle Gelibolu Milli Parkı Anafartalar Sahil Yolu yapım faaliyetleri konusunda ayrıntılı bilgi toplanması için çalışma başlatıldığını bildiriyor ve ekliyor:

"Bakanlığım teknik konularda uzman olmamakla beraber, derlenen ve özenle değerlendirilen bilgi ve kanıtlar, Gelibolu Yarımadası Milli Parkı'nda, Türkiye'nin koruması gereken çok değerli doğal ve tarihi mirasın ciddi biçimde zarar görmesine yol açan ve bundan böyle de yakın geçmişteki yaklaşım sürdürüldüğü takdirde, açmaya devam edebilecek olan uygulamalar bulunduğu güçlü izlenimini doğurmuştur. Bu uygulamalar, yine yakın geçmişte görüldüğü üzere ayrıca, Türkiye ile anma törenlerine en üst düzeyde Devlet yöneticileri ile katılmakla kalmayıp, törenlere çok sayıda vatandaşını gönderen ülkeler arasında ciddi uluslararası sorunlara da yol açabilecek nitelikte görülmektedir.

Bilindiği üzere Türkiye ve bu ülkeler, Lozan Antlaşması'nda da açık ve ayrıntılı biçimde ifade edildiği şekilde, Gelibolu Milli Parkı'nı korumak ve bu amaçla yakın işbirliği yapmak

Daily Telegraph

Anzakların Haykırışı...

Abdullah Gül İmzalı genelgeden...

-Halen yanmadada, Milli Park içinde sürdürülmekte olan her türlü proje uygulama çalışmasının vakit geçirilmeksizin tümüyle askıya alınmasının;

-Henüz ihalesi yapılmamış ve uygulamasına başlanmamış diğer projelerin de ihalelerinin durdurulması ve uygulamalarına başlanmamasının;

-Lozan Antlaşması çerçevesindeki yükümlülüklerimizin önümüzdeki dönemde, bu Antlaşmaya taraf olan ülkelerle aramızda ciddi sorunlara yol açmasının engellenmesi ve Gelibolu Yarımadası Milli Parkı Uzun Devreli Gelişme Planı'nın uygulamasının gecikmesinin önlenmesi amacıyla, durdurulan ve henüz başlamamış bütün projelerin ilgili Bakanlık ve kurumlardan oluşacak bir kurul tarafından ivedilikle gözden geçirilmesinin gerekli olduğu düşünülmektedir.

İngiliz yayın organı The Daily Telegraph gazetesinin 13 Şubat 2004 tarihli sayısında, Bill Sellars imzasıyla yayınlanan makale:

"Gelibolu Çevresinde Çitler..."

Türkiye Anzak kahramanlarını ziyaret ederken giriş ücreti ödemenizi sağlamak istiyor. Her yıl Anzak Günü'nde binlerce Avustralyalının ziyaret ettiği Gelibolu'nun üzerinde savaşılan kutsal topraklar, Türk Hükümeti'nin tartışmalı planı nedeniyle risk altında...

Anzaklara saygı ziyareti yapmak isteyen genç Avustralyalılar, bu ayrıcalıktan dolayı para ödemek zorunda kalabilirler. Türk Hükümeti'nin planı çerçevesinde, Gelibolu'daki savaş alanlarını ziyaret etmek isteyenlerden giriş parası alınacak ve bu

sene Anzak Günü'nde biletler satışta olacak. Bu, Türk Hükümeti'nin her yıl on binlerce Avustralyalının kahraman Anzaklar için saygı ziyareti gerçekleştirdiği Gelibolu'daki turizm patlamasından kâr elde etmesini sağlayacak.

Gelibolu Yarımadası Tarihi Milli Park Müdürü Ayhan Can, Daily Telegraph'a yaptığı açıklamada, giriş ücreti alınmasının planlandığını teyit etti. Can, yaptığı açıklamada, "Evet, Milli Park için giriş ücreti uygulaması başlatacağız. Bir bilet tüm hizmetleri kapsayacak" dedi.

Daily Telegraph'ın kaynaklarına göre Türk Parlamentosu, Gelibolu Milli Parkı'nda giriş ücreti alınmasına yetki veren kanunu geçirdi. Tesisin yenilenmesi ve yeni anıtlar dikilmesini öngören 15 milyon dolarlık harcama planına

yükümlülüğünü üstlenmişlerdir. Yine bu çerçevede Lozan Antlaşması ile ilgili ülkelere, sınırlı da olsa, bazı haklar ve yetkiler verilmiş. Gelibolu Yarımadası'nın bazı bölümleri (örneğin Anzak Koyu) ise yine Lozan Antlaşması ile koruma amaçlı olarak özel statü alıntına alınmıştır."

Projelerin hepsi askıya alınsın...

"Gelibolu Milli Parkı'nın doğal ve tarihi dokusuna zarar veriliyor" iddialarını seslendirenler korosuna Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün hem de bir genelgeyle katılmasının verdiği büyük şaşkınlığı geride bırakacak asıl "şok"lar ise genelgenin sonunda sıralanmış. Abdullah Gül, Anafartalar Sahil Yolu'nun zararlarını gerekçe göstererek Gelibolu Yarımadası'ndaki "bütün" çalışmaların durdurulmasını istiyor. Üstelik talimat verdiği husus da Dışişleri Bakanlığı'nın "teknik konularda uzman

olmadığı"nın altını da çize çize...

Hükümet kanadı, projelerini çatır çatır savunmuştu...

Çanakkale Deniz Zaferi'nin 89. yıldönümünün kutlandığı 18 Mart 2004 tarihinde Çanakkalelilere seslenen Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, 40 yıldır "Şehitler Abidesi" ve çevresinin hiç değişmediğini, yıllardır "konuşanların" buraya hiçbir katkıda bulunmadıklarını, şimdi kendilerinin başlattığı çalışma sayesinde "Şehitler Abidesi Kompleksi"nin 2005 yılının 18 Mart'ında açılacağını söylemişti. Erdoğan, yaptığı konuşmada, bölgeye gelen 1 milyon yerli ve yabancı turistin Çanakkale Zaferi'nin nasıl yazıldığını görmelerini de arzu ettiğini belirtmişti.

Aynı programda Devlet Bakanı Beşir Atalay da Çanakkale ve Gelibolu Yarımadası'nın, geçmiş dönemde müzesiyle, şehitlikleriyle ve çevre düzeniyle çok bakımsız olduğunu ve "iftihar edilecek bir görüntü sergilemediğini" ifade ederek, "Gelibolu Yarımadası'nı hem ülkemize, hem de tarihimize yakışır bir tarihî müze haline getirmeye karar verdik" demişti.

ilişkin yasa ise, kısmen, hükümetin projelerin ihaleye açılması zorunluluğunu kaldırma planına karşı muhalefetin itirazları nedeniyle Meclis'te askıya alınmış durumda...

Söz konusu proje hafif raylı sistem, ses ve ışık gösterisi sistemleri, restoran ve sinema salonlarını içerecek. Saygıdeğer bir Türk tarihçi de, Gelibolu Milli Parkı'nın "Disneyland'a" dönüşebileceği uyarısıyla söz konusu projeyi eleştirdi. Bu planın açığa çıkması üzerine Avustralya hükümeti, Türkiye'nin bu konudaki planı konusunda araştırma başlattı.

Avustralya Hükümeti tarafından 2001 yılında ülke tarihine yaptığı hizmetlerden ötürü ödüllendirilen tarihçi Kenan Çelik de hükümetin planına karşı çıkanlar arasında...

Çelik, "Bu plan saçma... Bu bölge diğer ulusal parklarla eş tutulamaz. Burası bir açık hava müzesi ve şehitlik... Buraya akrabalarını kaybeden pek çok kişi geliyor. Toprağın altındaki atalarını görmeleri için onlardan para ödemelerini istemek doğru değildir. Temel fikir sadece para kazanmak" dedi.

Bu plana tepki duyan bir diğer kişi de Anzak Vadisi'ne en yakın kasaba olan Ecebaftaki Liman Restoran'ın sahibi Yüksel Akgül... Akgül, "Biz topraklarımızı korurken ölenlere şehit deriz ve vatani kurtarmak için ölen bu kişilerin mezarını ziyaret etmek bizim için onurdur. Müslüman olarak biz, onlar için ve diğer ülkeler uğruna ölenler için dua ederiz. Fakat bunun üzerinden ücret alarak bizim bunu yapmamıza engel olmak istiyorlar" dedi.

Türkiye'nin Gelibolu Milli Parkı'nda bilet satma planı, Türkiye ve İhtilaf devletleri arasında imzalanan ve şehitlikler ile anıtlara her zaman ücretsiz giriş öngören barış anlaşmasına da aykırı. Öte yandan yenileme tasarsını destekleyen Çanak-kale Milletvekili İbrahim Köşdere, 1923 tarihli Lozan Anlaşması'nı hiçe sayarak, "Kendi planlarımız için niçin işgal güçlerinden izin alalım? Milli Park kendi çizdiğimiz ulusal sınırlarımız içinde" dedi. Köşdere ayrıca, savaş alanlarından giriş ücreti alınması sayesinde insanların bu alanı daha fazla takdir edeceğini ileri sürdü ve "İnanın bedava şeyin değeri olmaz. Ekmeğin bile bir bedeli var" dedi.

Devlet, bölgedeki yolların ve diğer tesislerin yenilenmesi için gerekli finansmanın bir bölümünü bilet satışından elde etmeyi planlıyor.

Projenin odağındaki Çevre ve Orman Bakanı Osman Pepe ise, 23 Şubat 2005 tarihli Hürriyet gazetesine verdiği bir röportajda projeyi şöyle savunmuştu:

"Info Center'den girdiğimiz zaman 18 Mart ve 24-25 Nisan günleri ve hafta sonları müthiş bir trafik kilitlenmesi oluyor. Çünkü Milli Park içinde yollar gelişli-gidişli yapılamamıştır. Sağınızda solunuzda mezarlar vardır, siperler vardır. Bunlara saygı göstermeniz lazım. Titiz olmanız lazım. O zaman ne yaptık? Büyük yollar yaptık. Yaklaşık 30 kilometrelik yollar yaptık. İnsanlar arabalarıyla geldikleri zaman arabalarını park edecekleri yer yok. Otoparklar olmadı mı, yolun ortasına bırakıyorlar. Bunlarla alakalı düzenlemeler yaptık. Orta Koyu'ndan muhtelif yerlere kadar yetecek otoparklar yaptık. Genelkurmayla ve üniversitelerle yapmış olduğumuz çalışmalarda gördük ki, bunların hepsi sanal mezarlık. Bunların orijinaleri nerededir, diye çalışma yaptık. Elimizde o bölgeyi en iyi tarif eden Şefik Paşa haritası var. Genelkurmay'ın dokümanları var. Onlarla ve bu konunun uzmanı hocalarla yapmış olduğumuz çalışmalarda 27 tane orijinal şehitlik tespit ettik. 3 tanesinin projesini hazırladık. Oradaki kuruldun geçirdik. Onları yapmaya devam ediyoruz. Ufak tefek eksiklikleri var. Şehit olan askerlerimizin tamamının Genelkurmaydan kayıtlarını aldık. Tamamını bu şehitliklere işlemiş olacağız. Yapmış olduğumuz şehitliklerin arkasından başka projeler de gelecek. Bu 27 projenin realize edilmesini istiyoruz. Sponsorları de devreye sokuyoruz. Onlar da çok önemli.

Bir de oraya ziyaretçi dinlenme noktaları yapıyoruz. Orada dolaşıyorsunuz. Yoruluyorsunuz. Tuvalete gidecek yer yok. Buralara portatif tuvaletler koyduk. Ziyaretçi dinlenme noktalarında insanların soluklanıp dinlenebilecekleri bir yer. Ziyaretçi tanıtım merkezlerini doğal yapıyı bozmadan yapıyoruz. Zaten yaptığımız projelerin hepsi kuruldun geçtiği için enine, boyuna, rengine, şekline bakılıyor."

Projeye karşı çıkanlar...

Projeyi yönetenlerin sık yaptığı vurguların başında "çalışmaların titizlikle yürütüldüğü, doğal ve tarihî mirasa bir zarar verilmeyeceği" geliyordu. Ancak siyasiler ve bürokratlar ne kadar titizlenirse titizlensinler, projeye karşı çıkanlar ve askıya alınmasını isteyenler de vardı. Çevrecilerin doğal kaygılarla karşı çıkışlarına, Yeni Zelanda ve Avustralyalıların muhalif sesleri de eklendi. Onlara göre Türkiye, Tarihi Milli

Park'ı rant aracına dönüştürürken, yabancı mezarlarını da yok ediyorlardı. Ancak Orman Bakanı Osman Pepe de yabancıların bu çıkışlarının çok samimi olmadıklarını şu sözleriyle açıklıyordu: "Avustralya ve Yeni Zelandalıların şafak ayını yaptıkları bir yer var. Onlara, tribün vs. ne ihtiyacınız varsa hazırlayın bir proje, biz de size yardımcı olalım, dedik. Geldi mi böyle bir proje? Gelmedi..."

Cevap bekleyen sorular...

Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel döneminde projesi için yarışmalar düzenlenen, kurullar ve kurullarla oluşturulan, TBMM'nde "özel yasa" çıkarılarak sahiplenilen, Başbakanlık, Genelkurmay Başkanlığı, İçişleri Bakanlığı, Kültür ve Turizm Bakanlığı, Çevre ve Orman Bakanlığı tarafından takip edilen bir projenin askıya alınmasını istemek, "basına yansıyan haberleri" dikkate almak gibi bir gerekçeyle mümkün olabilir mi?

İlgili ülkelerin şikâyetleri yeni değildir. Bu şikâyetler yıllar öncesinden yapıyor ve biliniyordu. Yıllardır, karşı tezlerle, üstelik kabinedeki bakanların ağızlarından çürütülen şikâyetler, ne oldu da birden bire değerlendirilmeye layık bulundu?

Abdullah Gül, Dışişleri Bakanı olarak Lozan Antlaşması'nda "...Gelibolu Milli Park'ını korumak ve bu amaçla yakın işbirliği yapmak yükümlülüğünü ilgili ülkelerin üstlendiği"ni söylüyor. Oysa Milli Park'ın kuruluşu 1973'tür. 1924'te yapılan Lozan Antlaşması'nda, henüz "olmayan" Milli Park'ın korunması nasıl hükme bağlanmıştır?

Genelgede sanki yarımadanın bütünü üzerinde ilgili ülkelere inisiyatif tanınmış gibi bir ifade kullanılmıştır. Oysa bilinir ki, Lozan'da ilgili ülkelere "mezarlıkları" verilmiştir. Gelibolu Yarımadası'nın tamamı, yani vatan toprağı değil...

Bir Başbakan Yardımcısı ve Dışişleri Bakanı "Türk Devleti'nin Lozan Antlaşması'nın hükümlerini çiğnediği"ni belirtiyor. Bu iddiaları ortaya atan yabancılar karşı Türkiye'yi savunması gereken bir bakan ve bakanlık... Bu durum nasıl tevیل edilebilir?

Bu sorulara daha ilave olabilecek daha pek çok soru var. Ancak şimdilik bu kadarı kâfi...

Gelibolu Tarihi Milli Parkı...

Gelibolu Tarihi Milli Park, kamuoyuna çok yansımasa da belli bir süredir devletin zirvesinde hareketli tartışmalara ve yazışmalara sebep oluyor. Başbakanlık, Genelkurmay Başkanlığı, Dışişleri Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı, Kültür ve Turizm Bakanlığı ve Çevre ve Orman Bakanlığı'nın yanı sıra son olarak tartışmalara Cumhurbaşkanlığı'nın da katıldığı ifade ediliyor.

Peki devletin zirvesini bu derece meşgul eden sorun ne?

Genel olarak sorun, Tarihi Milli Park'ın uluslararası bir cazibe merkezi haline dönüştürülmesi amacıyla başlatılan 66 projeden, özellikle de Anafartalar Sahil Yolu Projesi'nden kaynaklanıyor.

Konuyu biraz açacak olursak... Gelibolu Yarımadası'nın nasıl korunacağına dönük bir takım kurallar belirleniyor. Bu kurallar Norveçli bir grup tarafından hazırlanıyor.

Bu gurubun belirlediği kurallardan hareketle, ODTÜ'den de bir ekibin katılımıyla, "Uzun Devreli Gelişme Planı" adıyla yeni bir plan hazırlanıyor. "Uzun Devreli Gelişme Planları" milli parklar için çok önemli. Çünkü uzun devreli gelişme planları yapılmamış milli parklarda bir yol haritanız olmadan yürümeniz dahi çok zor... Özel kanunu olan Gelibolu Tarihi Milli Parkı'nda ise bu çok daha sınırlı...

Gelibolu Tarihi Milli Parkı için "Uzun Devreli Gelişme Planı" 2003 yılı sonunda onaylandı. Bir yıl içinde de 66 alt proje yapıldı. Yollardan ziyaretçi dinlenme noktalarına, müzelerden otoparklara ve simülasyon merkezlerinden tanıtım merkezlerine kadar bir dolu proje... Daha sonra bunların uygulama projeleri yapılmaya başlandı. Bu konuyla alakalı toplantılar, Beşir Atalay'ın başkanlığında Kültür ve Turizm Bakanı, Çevre ve Orman Bakanı ve Genelkurmay'dan bir deniz subayı ile birlikte yapıldı. Hazırlanan uygulama projeleri bölge kuruluna gönderildi. Kuruldaki akademisyenler, uygulama projelerini enine boyuna inceleyip uygulanabilir ya da uygulanamaz olduğuna karar verdi.

Tarihi Milli Park'la ilgili teorik projeler onaylanıp uygulama çalışmaları başlarken siyasetçiler, muhalifler, tarih ve doğa severlerle Çanakkale'de askerleri yatan Avustralya ve Yeni Zelandalılar da boş durmadılar. Bütün bu çevrelerden farklı sesler ve çıkışlar birbirini takip etti...

Önce Gelibolu Yarımadası'nı "Avustralya'nın Kültür Mirası" yapmak için resmen başvurular. Türkiye bu başvuruyu önce sıcak baktı, ancak daha sonra olumsuz karşıladı. Bunun üzerine talep, Yeni Zelanda Başbakanı'nın ağzıyla iletildi. 25 Nisan 2005 Anzak Törenleri günü, Yeni Zelanda Başbakanı şöyle diyordu: "Gelibolu Yarımadası'nı ilgili ülkelerle dönüşümlü yönetelim"

ÇANAKKALE'YE YENİ ANZAK ÇIKARMASI

Bakan Gül'ün talimatı acı meyvesini verdi

Dışişleri Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Abdullah Gül'ün, 11 Ağustos'ta "Lozan Hatırlatması" yaparak Gelibolu Yarımadası'ndaki projelerin derhal durdurulması talimatının ardından Avustralya 8 Eylül'de Türkiye'ye bir nota verdi.

Altı maddelik talepleri içeren bu nota, Avustralya'nın Çanakkale'de kaybettikleri askerlerinin hatıralarına karşı gösterdikleri sahiplenme duygusu olarak da değerlendirilebilir. Böyle bir yorumda yadigar olacak herhangi bir durum yok. Ne var ki Avustralyalı makamlar, notanın son paragrafında "gergin medya ve yüksek ilgisi olan kamu"yu yatıştırmak için hareket ettiklerini belirtirken Türk medyasını ve Türk kamuoyunu göz ardı etti: "Gelibolu Yarımadası'nda bakı teraslarının yapımını Milli Parklar değil, Kültür ve Turizm Bakanlığı adına gerçekleştirilmelidir..." Avustralya'nın verdiği notanın altıncı maddesi böyle diyor.

Konuyla ilgili hassas gözlemleri olan ve Avustralya'nın bu yöndeki çıkışlarını tarihsel süreç içerisinde değerlendiren Araştırmacı Osman Arslan, ilginç bilgiler aktarıyor bize...

Avustralyalılar artık sinsi girişimlerden vazgeçsin

Öncelikle bu sürece nasıl gelindiğine dikkat çeken Arslan şimdiye kadarki süreci kısaca şöyle özetliyor:

"Önce Gelibolu Yarımadası'nı 'Avustralya'nın Kültür Mirası' yapmak için resmen başvurular. İnsani duygulara saygı duyan Türkiye bunu kabul etmeye meyletti. Fakat sonra vazgeçildi. Neden mi?.. Öğrenildi ki bir tuzak var: Avustralya, kültürel miras olan yerlerin 5 km etrafındaki vakalara kendi mahkemelerinde bakıyor. Hatıralarına duyduğumuz saygı kullanılarak topraklarımızda egemenliklerini tanıtacaklar bize.

Daha sonra resmen istediler. 25 Nisan 2005 Anzak Törenleri günü, o duygusal atmosferde, Yeni Zelanda Başbakanı 'Gelibolu Yarımadası'nı ilgili ülkelerle dönüşümlü yönetim' dedi. İlgili ülkeler İngiltere, Fransa, İtalya, Kanada, Avustralya, Yeni Zelanda ve Türkiye... Türkiye'ye kendi ülkelerini yönetmek için yedi yılda bir sıra gelecekti. Türk Bakanı reddetti, yine başaramadılar."

Lozan iyi okunsun

Arslan, son notanın Abdullah Gül'ün Gelibolu Tarihi Milli Parkı'yla ilgili talimatların acı bir meyvesi olduğunu söylerken Lozan'ın iyi okunması gerektiğine vurgu yapıyor: "Çünkü Lozan'da 330 bin dönümlük yarımada değil, yalnızca yüz dönüm tutacak mezarlıklar üzerinde ilgili ülkeler söz hakkı verilmiştir. Gelibolu Yarımadası Türkiye Cumhuriyeti'nin ortaksız, tartışmasız toprağıdır, vatanıdır!"

Osman Arslan

Şehitlerimiz öz yurdunda garip bırakılmasın!

Dışişleri Bakanlığı bölgedeki çalışmaların durdurulmasını istedi. Nedir o çalışmalar? İşte buraya dikkat!.. Sadece ve sadece Türk şehitlikleri... Kahraman ama öz yurdunda garip Müslüman evlatlarına gerçek şehitlikleri mi çok görülüyor?!. Durdurulan, gerçek şehitliklerdir.

Avustralyalılar kendilerine verilen kozu hemen değerlendirdiler. Türkiye'ye nota verdiler. Önceden teşekkür ettikleri çalışmalar için şimdi hesap soruyorlar. Üstelik cesarete bakın! Çalışmaların, özel gayretleriyle dikkat çeken Çevre ve Orman Bakanlığı'ndan alınıp, Kültür ve Turizm Bakanlığı'na verilmesini istiyorlar. Niçin? Şehit yatağı yarımada, 4533 sayılı yasa ile Çevre ve Orman Bakanlığı'na bağlanmıştır. Yasaya rağmen bunu isteme cüreti hangi dış güce verilebilir!

Ankara Avustralya Büyükelçiliği'nin Türk Dışişlerine verdiği 8 Eylül 2005 tarihli nota

- 1- Türkiye Kültür ve Turizm Bakanlığı ziyaretçiler için Gelibolu savaş alanlarının yüksek noktalarına bakı terası yapımı için bir plan geliştirilmesi üzerinde düşünmektedir.
- 2- Bu alanlarda ayrıca araçlar için park yerleri yapılacaktır.
- 3- Bahse konu bölgeler şuraları içermektedir: ANZAC bölgesinin doğusunda Maltepe, Güney Cape Helles bölgesinde Alçı Tepe, Suvla Bölgesi sınırındaki Tekke Tepe, Yeni Zelanda Anıtı'nın yanındaki Conkbayır, Hill Q Tepesi (Conkbayır'ın güneyinde, ANZAC bölgesinde ve Nek Spnix yakınında)...
- 4- Özel bir Türk şirketi olan Nik İnşaat Ticaret Limited Şirketi'nden bu bakı teraslarının inşası için teklif istenmiş ve bölgedeki her türlü inşaatın tarihsel yapıyı, kalıntıları zarara uğratabileceği konusunda önemli bir şekilde dikkat çekilmiştir.
- 5- Tarihçiler ve uzmanlardan oluşacak bir komitenin aynı soruna karşı tavsiyede bulunması uygun olacaktır.
- 6- Önerilen çalışma Milli Parklar değil, Kültür ve Turizm Bakanlığı adına gerçekleştirilmelidir. Ve onun için hiçbir inşaat park hükümlerine göre yapılmayacak ve park yetkililerinin veya Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın uzmanlar komitesinin tavsiyelerine bağlı kalma yükümlülüğü olmayacaktır.

Avustralya Hükümeti'nin ANZAC alanlarının korunmasına verdiği önem ve Avustralya'daki gergin medya ve ANZAC yayınlarındaki kamu ilgisinin yüksek önceliği doğrultusunda Avustralya Büyükelçiliği, Bakanlığın bu 6 maddenin her biri için görüşünü almak ve yanıtın ivedi bir şekilde iletilmesinden memnuniyet duyacaktır.

AB SÜRECİNİN TÜRK SENDİKALARINA ETKİLERİ

Yıldırım Koç

Türkiye 1963 yılında Avrupa Ekonomik Topluluğu ile Ankara Anlaşması'nı imzaladı. 1 Ocak 1996 tarihinde gümrük birliği gerçekleşti. 3 Ekim 2005 günü ise Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne katılımına ilişkin katılım görüşmeleri başladı. Bu sürecin Türk sendikaları üzerinde ne tür etkileri oldu?

Bazı yazarlara, sendikacılarımıza ve kitle iletişim organlarının yayınlarına bakarsanız, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girme çabaları Türk sendikacılığına çok olumlu katkılarda bulunmuştur ve daha da bulunacaktır. Örneğin, Avrupa Parlamentosu'nun Alman üyesi Cem Özdemir'le yapılan bir görüşme, TÜRK-İŞ Dergisi'nin Temmuz-Ağustos sayısında yayımlandı. Bu görüşmede Cem Özdemir şöyle diyor:

"Bence sendikaların AB'den ötürü kazanacağı çok şey var. Çünkü AB'ye girmek aynı zamanda ortak tüketici haklardan, işçi haklarına kadar AB'nin kapsamına girmek demek. İşçilerin de lehinedir AB'ye girmek, çünkü şu anda sermaye maalesef ülkeleri birbirine karşı kullanmaya çalışıyor...Bence sendikalar en büyük AB taraftarı olmalı... Avrupa ne kadar güçlü olursa, işçilerin gücü de o kadar artar... Benim tavsiyem, sendikalar özellikle ortak normlar konusunda baskı uygulamalı."

Alman milletvekili Cem Özdemir'in söyledikleri doğru değildir. Ancak, bu işleri fazla bilmiyor da, gazete haberi veya kahve sohbetiyle karar veriyorsanız, siz de böyle düşünebilirsiniz. Tabii ki her şerde bir hayır vardır. Bu ilişkideki şerlik, hayırlı bazı olaylara da vesile olmuştur. Ancak, bir bütün olarak bakıldığında, Avrupa Birliği ile ilişkiler Türkiye'de sendikacılık hareketine zarar vermiştir ve vermektedir.

Bu yazıda dört konuya ilişkin bilgi ve görüş aktarmaya çalışacağım.

(1) Türkiye, 3 Ekim 2005'ten itibaren iç mevzuatını Avrupa Birliği'nin 100 bin sayfayı aşan mevzuat bütünlüğüne (müktesebatına) uydurmaya çalışacaktır. Bu süreçte, sendikal hak ve özgürlükler konusunda hiçbir gelişme beklenmemelidir.

(2) Avrupa Birliği ile gelişen ilişkiler sayesinde Türk sendikalarının Avrupalı sendikalardan sendikacılığı öğreneceği veya uluslararası dayanışmanın gelişeceği gibi bir yaklaşım saçmadır.

(3) Avrupa Birliği emperyalizmi, doğrudan veya bazı Avrupa sendikaları aracılığıyla Türkiye'de para harcamaktadır. Para alanlar buyruk da almaktadır. Bir kez zahmetsiz para alıp bunun keyfine alışanlar, aldıkları paranın karşılığını emperyalizmin politikalarına uygun davranarak öderler. Emperyalizmin politikalarına uygun davrananlar ise, Türkiye'deki dostlarını ve müttefiklerini kaybederler. Avrupa Birliği emperyalistleri, sözde Ermeni soykırım iddialarına karşı çıkmayanların, Kıbrıs'ta Yunan ve Rum tezlerini savunanların, Heybeliada Ruhban Okulu'nun açılmasını ve Fener Rum Patriği'ne ekümenik kimliğinin verilmesini kabul edenlerin, ulusumuzun etnik kökenlere ve inançlara göre bölünmesini isteyenlerin sırtlarını sıvazlar, ceplerini doldurur. Ancak böyle davrananlar halkımızdan kopar; güç yitirir. Ne yazık ki bazı sendikacılar bunu yapmıştır ve yapmaktadır.

(4) Diğer taraftan, Türkiye'nin Avrupa Birliği ile ilişkileri sürecinde AB'nin dayattığı politikalar, Türkiye'de işsizliği artırmaktadır. Sendikacılık hareketinin en büyük düşmanı işsizliktir. AB emperyalizminin artırdığı işsizlik, sendikacılığa büyük darbe indirmektedir.

Bunlar AB sürecinin Türkiye'de yol açtığı olumsuzlukların önemlileridir. Ancak bir de olumlu yan vardır. Avrupa Birliği ile ilişkiler geliştikçe, halkımızın ve sendikalarımızın giderek artan bir

bölümü, millici-ulusalcı bir cephede toplanmaya başlamıştır. Soğuk Savaş yıllarında Avrupalı emperyalistleri dost görenler, bugün tek dişi kalmış canavarı, emperyalizmi kavramaktadır. Eskiden Avrupa işçi sınıfının enternasyonalist bir anlayışla Türk işçilerinin yanında olacağını sananlar, bugün Avrupalı işçilerin de emperyalist sömürüden ve yağmadan pay aldığını ve kendi devletlerinin emperyalist politikalarını desteklediğini görmeye başlamıştır. Bugün bütün bu kesimler, ülkemizdeki tüm anti-emperyalist, millici ve emekten yana güçleri biraraya getirme çabasını sürdürmektedir.

Şimdi bu noktalara biraz daha ayrıntıda bakalım.

(1) AB Müktesebatında Sendikal Hak ve Özgürlüklere İlişkin Bir Düzenleme Yoktur

Avrupa Birliği ülkelerinde ücretler yüksektir ve gerçek ücretler artmasını sürdürmektedir; çalışma süreleri kısadır; iş güvencesi vardır. Sendikal hak ve özgürlükler konusunda çok az kısıtlama söz konusudur.

Avrupa Birliği'nde işçi hakları konusunda iki düzeyde düzenleme bulunmaktadır.

Birincisi, ülkeler düzeyindedir. Her ülke, kendi geçmişine, geleneklerine, sınıflar arasındaki dengelere ve ekonomik-toplumsal-siyasal yapısına bağlı olarak, işçi hakları ve sendikal hak ve özgürlükler konusunda çeşitli düzenlemeler getirmiştir.

İkincisi, Avrupa Birliği düzeyindedir. Avrupa Birliği'nin yasama organı olan Avrupa Birliği Konseyi, Avrupa Birliği'nin tüm ülkelerini bağlayan düzenlemeler yapmıştır. Bu düzenlemelerin bütünlüğüne, "Avrupa Birliği müktesebatı" denmektedir.

Türkiye, Avrupa Birliği'ne uyum sürecinde, yalnızca bu ikinci grup mevzuata, Avrupa Birliği müktesebatına uymakla yükümlüdür.

Avrupa Birliği ülkelerinde imrenilen işçi hakları

ve sendikal hak ve özgürlüklerin hiçbiri Avrupa Birliği müktesebatına dahil değildir. Avrupa Birliği ülkelerinin işçilerinin yararlandığı ücretler, iş güvencesi, sosyal güvenlik, sendikal hak ve özgürlükler ve diğer hakların hiçbirisi Avrupa Birliği'nin bağlayıcı düzenlemelerinde yoktur. Bunların hepsi, ilgili ülkenin mevzuatı ve uygulaması sonucunda ortaya çıkmıştır.

Bu ülkelerin bu hakları tanıyabilmesindeki ana neden ise emperyalist sömürüdür. Bunun kanıtlarından biri, AB üyesi ülkelerde sendikalaşma oranları son 20-30 yıllık dönemde sürekli olarak düşerken ve grevler iyice azalmışken, haklarda önemli kısıtlamalara gidilmemiş olmasıdır¹. Ayrıca, çok farklı sendikalaşma oranlarının olduğu ülkeler arasında kazanılmış haklarda fazla bir farkın bulunmaması da sendikaların rolünün sorgulanmasına neden olmaktadır. Sosyal devlet zayıflamaktadır; ancak bunun nedeni, ulusötesi şirketlerin karlarını düşük vergili ülkelerde gerçekleştirmeleri ve daha az vergi ödemeleridir.

Birçok kişi, Avrupa Birliği ülkelerindeki gelişkin işçi haklarını ve sendikal hak ve özgürlükleri Avrupa Birliği müktesebatının gereği olarak düşünmekte ve Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne uyum sürecinde sendikal hak ve özgürlüklerde önemli bir ilerleme sağlanacağına inanmaktadır. Bu düşünce temelden yanlıştır. Avrupa Birliği müktesebatında, sendikal hak ve özgürlüklere ilişkin düzenleme yoktur.

Avrupa Birliği Kurucu Antlaşması'nın 137. maddesi 1. fıkrası şöyledir:

"...Topluluk, aşağıdaki alanlarda Üye Devletler'in faaliyetlerini destekleyecek ve tamamlayacaktır:

- (A) İşçilerin sağlık ve güvenliğini korumak için özellikle çalışma ortamının iyileştirilmesi;
- (B) Çalışma koşulları;
- (C) İşçilerin sosyal güvenliği ve sosyal korunması;
- (D) Hizmet akitleri sona erdirildiğinde işçilerin korunması;

¹ Sendika üyeliğindeki gelişmeler için bkz. EIRO, Trade Union Membership 1993-2003, 2004, 18 s. ve EIRO, Developments in Industrial Action 1998-2002, 2004, 13 s.

(E) İşçilerin bilgilendirilmesi ve işçilere danışılması;

(F) Yönetime katılma da dahil olmak üzere, işçilerin ve işverenlerin temsili ve çıkarlarının kolektif bir biçimde korunması (5. paragraf hükümleri dahilinde);

(G) Topluluk topraklarında yasal olarak ikamet eden üçüncü ülke vatandaşlarının istihdam koşulları;

(H) 150. madde hükmü saklı kalmak kaydıyla, işgücü pazarından dışlanan kişilerin entegrasyonu;

(I) İşgücü pazarındaki olanaklar ve işyerlerinde muamele açısından kadınlar ve erkekler arasında eşitlik;

(J) Sosyal dışlanmayla mücadele edilmesi;

(K) "c" fıkrası saklı kalmak kaydıyla, sosyal koruma sistemlerinin modernleştirilmesi."

Diğer bir deyişle, Avrupa Birliği yalnızca bu konularda düzenleme yapabilir. Ayrıca, bu düzenlemelerde küçük ve orta işletmelere zarar verilmesine yol açılmaz. Aynı maddenin 2. fıkrası şöyledir:

"Bu amaçla Konsey, yönergeler aracılığıyla, her Üye Devlet'ten elde edilen koşulları ve teknik kuralları göz önüne alarak kademeli olarak yürürlüğe koyulması için asgari koşulları belirleyebilir. Bu yönergelerde, küçük ve orta ölçekli işletmelerin kurulmasını ve gelişmesini engelleyecek şekilde idari, mali ve hukuki sınırlamalara yer vermekten kaçınılır."

Aynı maddenin 5. fıkrası ise Avrupa Birliği'nin ücretler ve sendikal haklar konusunda düzenleme yapamayacağını belirtmektedir:

"Bu madde hükümleri ücretlere, dernek kurma (örgütlenme), grev yapma ve lokavt uygulama haklarına uygulanmaz."

Avrupa Birliği, bu nedenle, bugüne kadar, sendikal hak ve özgürlükler konusunda bağlayıcı düzenlemeler yapmamıştır.

Avrupa Birliği müktesebatında, işçi sağlığı ve iş

güvenliği, kadın-erkek eşitliği, ayrımcılığın önlenmesi ile işçilerin bilgilendirilmesi ve kendilerine danışılması (sosyal diyalog) konularında önemli düzenlemeler bulunmaktadır. Ancak, mümkün olmasına karşın, iş güvencesi konusunda önemli yönerge yoktur.

Avrupa Topluluğu'nun 1989 yılında kabul ettiği İşçilerin Temel Sosyal Hakları Bildirgesi, tavsiye niteliğinde ve bağlayıcılığı olmayan bir karardır. Bu Bildirge'nin 11. maddesi sendikalaşma, 12. maddesi toplu pazarlık ve 13. maddesi de grev haklarını düzenlemektedir. Ancak, grev hakkı, yalnızca çıkar uyuşmazlıklarında tanınmakta, hak grevi hakkı kabul edilmemektedir.

7 Aralık 2000 tarihinde Nis Zirvesi'nde kabul edilen Avrupa Birliği Temel Haklar Bildirgesi bugün yalnızca tavsiye niteliğindedir. Bu bildirge, Avrupa Kurultayı tarafından hazırlanarak 18 Temmuz 2003 tarihinde Avrupa Birliği Konseyi'ne sunulan Avrupa Birliği Anayasası'na ikinci bölüm olarak konmuştur. Ancak ülke yetkililerince imzalanan Anayasa, ülke yasama organlarının onaylaması tamamlanmadığından ve Fransa ve Hollanda referandumlarında reddedildiğinden henüz yürürlüğe girmemiştir. Girse bile, bu Anayasa'da öngörülen haklar son derece sınırlıdır. Madde II-12, "herkes, çıkarlarını korumak için sendikalar kurabilir ve sendikalara üye olabilir" demektir. Madde II-28, işçilerin ve işverenlerin, "ulusal yasalara ve uygulamalara uygun olarak" uygun düzeyde "toplular iş sözleşmesi görüşmesi yapma ve imzalama, grev eylemi de dahil olmak üzere, çıkarlarını korumak amacıyla, çıkar uyuşmazlıkları durumlarında, toplu eylem yapabilme hakkı"nı tanımaktadır. Tanınan haklar bu kadardır. Dikkat edileceği gibi, ILO Sözleşmelerine hiç atıfta bulunulmamaktadır. Ayrıca, grev hakkında yalnızca "çıkara uyuşmazlıklarında grev" olanaklıdır. Hak grevi, diğer bir deyişle, imzalanmış toplu iş sözleşmesinin işverenlerce uygulanmaması durumunda yapılan grev, bir hak olarak tanınmamıştır. AB Anayasası kabul edildikten sonra Türkiye'nin uymak zorunda olduğu, yalnızca yukarıda belirtilen sınırlı haklardır. Bunlar da zaten mevzuatımızda mevcuttur.

Avrupa Komisyonu'nun Türkiye'ye ilişkin ilerleme raporlarında sendikal hak ve özgürlüklere ilişkin bazı talepler yer almaktadır. Ancak ilerleme raporlarında sendikal haklar konusundaki eleştiri ve önerilerin hiçbir değeri ve zorlayıcı niteliği yoktur; çünkü bunlar yalnızca tavsiye niteliğindedir. Nitekim, Türkiye Hükümetleri bu konuyu öğrendiklerinden, bu alandaki talepleri de ciddiye almamaktadır.

(2) Türk Sendikalarının Avrupa Sendikacılarından Öğreneceği Önemli Birşey Yoktur

Avrupa Birliği ülkelerinin sendikacılık hareketleri ve geniş işçi kitleleri, kendi ülkelerinin ve sermayelerinin emperyalist politikalarını desteklemekte ve bu sayede emperyalist sömürden önemli bir pay almaktadır. Avrupa ülkelerinde işçi haklarının ve sendikal hakların elde edilmesinde büyük mücadeleler değil, bu emperyalist sömürü rol oynamıştır². Bu durum Türk sendikaları için iki sonuç doğurmaktadır.

Avrupa Birliği işçilerinin ve sendikalarının, Türk işçileri ve sendikaları ile bir işbirliği ve dayanışma niyeti veya çabası söz konusu değildir. Bu ülkelerin işçileri, kendi devletleriyle ve işverenleriyle birlikte hareket etmektedir. Nitekim, işçi tarafı, işveren tarafını "sosyal ortağımız" olarak nitelendirmektedir.

Diğer taraftan, AB ülkelerinin işçilerinin ve sendikalarının sorunlarıyla Türkiye'deki işçilerin ve sendikaların sorunları birbirinden tamamiyle farklıdır.

Türk sendikacılarının birinci görevi, Türkiye'ye yönelik emperyalist saldırıya karşı Türkiye'nin bütünlüğünü ve bağımsızlığını, ulusumuzun bütünlüğünü ve milli hakimiyeti (yani, demokrasiyi) savunmaktır. İşçi ve memur hakları ancak bağımsız bir ülkede gelişebilir ve anlamlıdır. Halbuki Avrupa Birliği sendikalarının böyle bir sorunu yoktur. Onların öncelikli çabası, ulusötesi şirketlerin yatırımlarını ve kâr gerçekleştirmelerini Avrupa'dan az gelişmiş ülkelere kaydırmasını önlemektir.

Ayrıca, Türkiye'de yıllardır büyük mücadelelerle hak almaya alışmış sendikalar vardır. Mücadele konusunda birileri birilerinden birşeyler öğrenecekse, Avrupalı sendikacıların Türk sendikacılarından öğrenecekleri çokşey vardır.

Diğer taraftan, Avrupa sendikalarının üst örgütü olan ve Türkiye'den TÜRK-İŞ, DİSK, HAK-İŞ ve KESK'in üyesi bulunduğu Avrupa Sendikalar Konfederasyonu, Avrupa Birliği Komisyonu'nun (AB'nin hükümeti) yan örgütü niteliğindedir. Bu örgütün faaliyetlerinde harcanan paranın yüzde 85'ini AB Komisyonu karşılamaktadır. Bu örgüt, Avrupa Birliği'nin Türkiye düşmanı politikalarını desteklemekte, Türkiye'de azınlık yaratmaya çalışmakta, Kıbrıs'ın Rumların eline geçmesi için çaba göstermektedir.

(3) AB Emperyalistlerin Para Alan Sendikalar Halkımızdan Kopmakta ve Sendikalarını Zayıflatmaktadır

Avrupa Birliği'nin Türk sendikacılığına verdiği en büyük zararlardan biri, bazı sendikalarımızı halk desteğinden mahrum bırakması olmuştur.

Avrupa Birliği Komisyonu, AB emperyalizminin çıkarlarına hizmet etmesi için çaba gösterdiği kesimlere para vermektedir. Mevzuatımıza göre, Türkiye'de Türk sendikalarının Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nden para almaları yasaktır. Ancak bazı sendikalar gerekli Bakanlar Kurulu izni alınmadan, Avrupa Birliği'nden para almıştır.

Bu konuda yolu açan örgüt, DİSK'tir. DİSK ilk olarak AB Komisyonu'ndan 150 bin Euro aldı. Daha sonra, DİSK, HAK-İŞ ve KESK, üyesi buldukları Avrupa Sendikalar Konfederasyonu'nun aracılığıyla, AB Komisyonu'nun 1 milyon Euro'luk eğitim projesinde yer aldılar ve bu parayı harcadılar.

AB ile bu yakın ilişki, bu örgütlerin Kıbrıs, sözde Ermeni soykırım iddiaları, Türkiye'de azınlık yaratma çabaları, Fener Rum Patrikhanesi'ne ekümeniklik yetkilerinin verilmesi, Heybeliada

² Bu konuda İngiltere, ABD ve Almanya örnekleri için bkz. Yıldırım Koç, Batılı İşçi Sömürüye Ortak, Bilgi Yay., Ankara, 2005.

Ruhban Okulu'nun açılması, misyonierlerin çalışmaları, yabancılara toprak satışı gibi konularda sessiz kalmalarına veya bazılarının bu konuların bir bölümünde emperyalist tezleri desteklemelerine yol açtı. Bu yanlış tavır ise sendikacılara olan güveni sarstı ve sendikacılık hareketini ciddi biçimde zayıflattı.

(4) Avrupa Birliği'nin Türkiye'ye Dayattığı Politikalar, Ülkemizde İşsizliği Artırarak Sendikacılığa Büyük Darbe İndirmektedir

Türkiye'de sendikacılık hareketinin zayıflamasının en önemli nedeni, sürekli artan işsizliktir. Türkiye'de mevzuattan kaynaklanan sorunlar vardır; bunları aşmak olanaklıdır. Ancak artan işsizliğin yol açtığı ürkeklik ve hatta korku, sendikalaşmayı hızla geriletmektedir. Mevzuatı istediğiniz kadar demokratikleştirin, işsizlik belası olduğu sürece, sendikaların güçlenmesi olanaksızdır. Peki, giderek daha da artan işsizliğin sorumlusu kimdir? Emperyalizmdir; özel olarak da AB emperyalizmidir.

AB müktesebatında olmamasına rağmen sendikal hak ve özgürlüklerin savunucusu gibi göstermelik bir davranış içinde bulunan AB emperyalizmi, sendikacılığa en büyük darbeyi indiren güçtür; işsizliğin ana nedenlerinden biridir.

AB'nin yarattığı işsizliğin birinci nedeni, 1 Ocak 1996 tarihinde başlayan gümrük birliğidir. Bir dönem gümrük birliğinin savunuculuğunu yapanlar, aradan geçen 10 yıllık uygulama sonrasında bu ilişkinin Türkiye ekonomisi ve istihdam üzerindeki olumsuz etkisini kabul etmektedirler. Gümrük birliği, Türkiye'de işsizliğin artmasının ve sendikaların zayıflatılmasının önemli nedenlerinden biridir.

Avrupa Komisyonu'nun Türkiye'ye verdiği ve uygulanmasını istediği ilerleme raporlarında en önemli taleplerden biri, tarıma sağlanan devlet desteğinin kaldırılmasıdır. IMF'nin ve Dünya Bankası'nın talepleri de bu doğrultudadır. Zaten IMF ve Dünya Bankası gibi kuruluşları yöneten ikinci büyük güç, Avrupa Birliği'dir. Tarımda

uygulattırılan politikalar, kırsal kesimde hızlı bir yoksullaşmaya ve mülksüzleşmeye yol açmakta, hızlı bir iç göçe neden olmaktadır. Bu da işsizliğin ve sendikaların zayıflatılmasının ana nedenlerinden biridir.

Avrupa Komisyonu'nun (AB emperyalizminin) doğrudan veya IMF-DB aracılığıyla dayattığı diğer bir talep, özelleştirme. Özelleştirme uygulamaları, kapatılan veya küçültülen kamu kurum ve kuruluşları nedeniyle işsizliği artırmaktadır. Diğer taraftan, özelleştirmelerin özellikle tarım sektöründeki etkisi, yoksullaşma, mülksüzleşme ve göçtür.

Avrupa Birliği, Türklerin serbest dolaşımını 1986 yılı sonuna kadar tanımış olması gerekirken, bu yükümlülüğünü yerine getirmemiştir. Avrupa Komisyonu'nun 3 Ekim 2005 tarihli müzakere çerçeve belgesinde, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne katılımı durumunda bile vatandaşlarımızın serbest dolaşımının engellenebileceği belirtilmektedir. Buna karşılık, AB ülkeleri vatandaşlarının Türkiye'de çalışmalarının önündeki engeller tek taraflı olarak teker teker kaldırılmaktadır; Türkiye, AB'nin işsizlerine iş bulunduğu yer olmaktadır. Bunun anlamı da artan işsizliktir.

Avrupa Birliği, PKK'ya verdiği destekle de işsizliği artırmaktadır.

Türkiye'de kamu açıklarının önemli nedenlerinden biri, emperyalizmin maşası konumundaki bölücü terör örgütünün saldırıdır. Saldırıları karşısında kaçınılmaz olarak artan savunma harcamaları, kamu kaynaklarının verimli yatırımlara yönlendirilmesini engellemektedir. Geçmiş dönemlerde istihdam yaratılmasında önemli görevler üstlenmiş olan kamu kesimi, terörle mücadele sürecindeki harcamalar nedeniyle istihdam artıramamaktadır. Tam tersine, bütçe açıkları, kamu kesiminde istihdam daraltmanın gerekçeleri olarak kullanılmaktadır.

Terörle mücadelede kamu açıkları arttığında, hükümetler borçlanmaya gitmektedir. Borçlanma, Türkiye'deki gerçek faiz oranlarını artırmaktadır.

Gerçek faiz oranları arttığında, sermayedarlar için çekici olan, devlete borç vermektir. Devlete borç veren sermayedar, parasını zamanında geri alacağından emindir. Halbuki bu parayla yatırım yapsa, hammadde ve enerji temininde, işçilerle ilişkilerde, ürettiği ürünü pazarlamada çeşitli sıkıntılar yaşayacaktır. Bu nedenle, elinde para olan kişi, yatırım yaparak istihdam yaratmak yerine, devlete borç vermeyi tercih etmektedir. Bölücü terör örgütünün eylemleri, bu yolla da işsizliğin artmasına ve sendikaların zayıflamasına neden olmaktadır. Türkiye'nin en büyük sanayi şirketlerinin bile toplam gelirleri içinde "faaliyet dışı gelir" olarak sınıflandırılan faiz gelirlerinin çok önemli bir payı vardır.

Terör eylemleriyle birlikte tarım sektöründe büyük bir çöküş yaşanmıştır. Bazı bölgelerde köylü tarlasına gidememiş, tarlasını ekememiştir. Hayvanlar meraya çıkarılamamıştır. Terör eylemlerinin durduğu dönemde Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da hayvancılık yeniden canlanmaya başlamıştı. Son aylarda yeniden başlayan terör eylemleri sonrasında, köylü elindeki hayvanı ucuz pahalı demeden elinden çıkarmaya başlamıştır. Tarımın çökertilmesiyle, terör korkusuyla veya teröre karşı mücadelede köylerin boşaltılmasıyla yüzbinlerce insan şehirlere göç etmiş ve işsizler ordusuna katılmıştır. İşsizler ordusuna katılan her insan, sendikacılık hareketine indirilen bir darbe demektir.

Ortada bir çıkmaz döngü vardır. Bölücü terör örgütünün eylemleri işsizliği artırmaktadır; artan işsizlik ve yoksulluk ise terör eylemlerini güçlendirmektedir. Bu arada darbeyi çalışanlar ve sendikacılık hareketi yemektir. Artan işsizlikle birlikte sendikal örgütlenme büyük sıkıntılar yaşamaktadır. İşverenler, sendikalarda örgütlenen işçileri işten çıkardıklarında, onların yerine koyabilecekleri milyonlarca işsiz bulabilmektedir. İşçiyi koruyucu hukuki düzenlemeler, artan işsizlik nedeniyle işlemez hale gelmektedir. Milyonlarca işçi, kayıt dışı sektörde, en temel hak ve özgürlüklerden ve sosyal güvenceden mahrum bir biçimde çalışmayı kabule zorlanmaktadır. Bunun en önemli nedeni ise, Avrupa Birliği'nin açıkça

veya gizlice desteklediği bölücü terör faaliyetleridir.

Sanuç

Avrupa Birliği'nin Türkiye'ye de, milletimize de, işçilerimize ve memurlarımıza da, sendikalarımıza da büyük zararı vardır. Bu nedenle, bugün sendikalarımızın önde gelen görevi, Avrupa Birliği'nin dayatmalarına karşı Türkiye Cumhuriyeti'nin bütünlüğünü ve bağımsızlığını, ulusumuzun bütünlüğünü, milli hakimiyeti ve demokrasiyi savunmak olmalıdır. IMF'nin, Dünya Bankası'nın, ABD'nin veya AB'nin yönettiği bir sömürgeci demokrasi de, işçi-memur hakları da, sendikal hak ve özgürlükler de olamaz. Sendikal hak ve özgürlükleri geliştirmenin yolu, Avrupa Birliği ve ABD emperyalizmine karşı mücadeleden geçmektedir.

Avrupa Parlamentosu'nun Alman üyesi Cem Özdemir doğru söylemiyor. 85 yıl önce Baku Doğu Halkları Kurultayı'nın ABD, Avrupa ve Japon işçilerine yaptığı çağrıda yer alan cümle ise doğrudur:

"Bizim yaralarımızı görmediniz; bizim keder ve yakınma dolu şarkılarımızı duymadınız; bizim insan değil de sığır olduğumuzu söylediklerinde, sizin kendi zalimlerinize inandınız. **Sizler ki kapitalistlere köpeklik ediyordunuz; bizi kendi köpekleriniz olarak gördünüz.**"

SENDİKAL SERMAYE

Tarkan ZENGİN

Harb-İş Sendikal Politikalar Araştırma Merkezi Koordinatörü

Ülkemizde sendikal alanda bir kriz yaşadığımız ortadadır. Sendikacılık alanında bir nitelik sorunu yaşanırken aynı zamanda sayısal olarak üye kayıplarının yaşandığını görmekteyiz. Her kriz beraberinde bir takım fırsatları getirir. Burada önemli olan bu sorunların farkında olmak ve etkin çözümler üretmek için çalışmaktır. Etkin çözüm üretme sorumluluğu sendika yöneticilerindedir. Sendika yöneticilerinin etkin çözüm üretebilmeleri sendikal ve liderlik becerilerine bağlıdır. Yazımızda etkin sendikacılık yapabilmek için bizlere gerekli olan sendikal sermaye üzerinde durmaya çalışacağız.

Ülkemizde sendikal hareketin dibe vurduğu bir noktada sendikacılık yapmaya çalışılıyor. Birileri sendikal hareketin geldiği noktaya bakarak sendikacılığın bittiğini söylüyor. Sendikal hareketin bitmesi demek hak arayanların bitmesi demektir. Dolayısıyla sendikacılığın bitmesini beklemek patronların beklentilerinden öte bir anlam ifade

etmemektedir. Ama sendikacılıkta alışılmış bazı anlayışlar sona ermektedir. Bu anlayışlar nelerdir? Öncelikle sendikacılığı kendi çıkarları için kullananların sendikacılık dönemi bitmiştir. Sendikacılığı ideolojik amaçlı yapanların sendikacılık dönemi bitmiştir. Sendikaları kendi ideolojilerine hizmet eden kurumlar ve kendilerinde ideolojilerinin militanı sayanların sendikacılık dönemi bitmiştir. Sendikacılara üyelerine hizmet eden kurumlar olarak değil de kendi yandaşlarına hizmet eden kurumlar olarak görenlerin dönemi bitmiştir. Bireylere yapılan haksızlıkları sadece kendi gibi düşünenlere yapınca tepki veren sendikal anlayış bitmiştir. Sendikacılığı bürokratik yönetim gibi gören ve halka tepeden bakan seçkinci ve elitist sendikacıların dönemi bitmiştir. Sendikacılığı bir rant ve ağalık sürme yeri olarak görenlerin dönemi bitmiştir. Yeni bir sendikal anlayış ve yeni bir bakışla sendikacılık yapmalıyız.

Umutsuzluğun insanlarımızın üzerine olabildiğince pompalandığı bir ortamda geleceğe umutla bakabilmek ve bu umudu üyelere ve temsilcilere verebilmek oldukça zordur. Geçim kaygısının ve bireyselleşmenin topluma yaygınlaştırıldığı ülkemizde idealist sendikacılık yapmanın çok zor olduğunu söyleyebiliriz. Ancak liderlik zaten zor işleri yapmak demek değil midir? Zira kolay olan işe herkes yapabilir. İdealist sendikacıları idealist olmayanlardan ayıran söylemleri değil eylemleridir. Türk-İş'in Genel Başkanlığını yapmış rahmetli Seyfi Demirsoy "Sendikacılık çileli meslektir, ideali olanların işidir" demiştir. Ancak günümüze baktığımızda sendikacılık çileli iş olmaktan çıkıp cilalı hale gelmiş. ideali ve hedefi

olmayanların işi haline dönüşmüş görüntüsü vermektedir. Türk sendikal hareketini ideali ve hedefleri olmayan, cilaya önem veren sendikacı tipolojisine dönüştürme çabası içinde olanlara gerçek sendikacılar ve sendikalar olarak cevap vermeliyiz. Bu cevap etkin sendikacı olmakla ve etkili sendikacılık yapmakla olur.

Sendikacı olabildiğince ilkeli olmaya ve hizmet vermeye özen göstermelidir. Sendikacılık bir toplumsal fayda üretme ve üyelere hizmet götürme yeridir. Dolayısıyla tabandan kopmadan sürekli üyelerimize hizmet götürme gayesi taşınmalıdır. İşini yaparken sürekli heyecan duymak o işi sevmekle mümkündür. Bir atasözü işini sevmenin insan hayatında ne kadar önemli olduğunu anlatmak için şöyle demektedir: "Bir saatliğine mutlu olacaksınız, şekerleme yapın. Bir günlüğüne mutlu olacaksınız, balık avlamaya gidin. Bir aylığına mutlu olacaksınız, evlenin. Bir yıllığına mutlu olacaksınız, bir servete konun. Tüm yaşam boyunca mutlu olacaksınız, işinizi sevin." Bizler için ilk önemli sendikal sermaye sendikacılığı sevmektir.

Herhangi bir işi iyi yaparken o işin ayrıntılarını bilmek işimizi doğru yapmamızı sağlar. İşin ayrıntılarını öğrenmek hem bilgiyle hem de tecrübeyle öğrenilebilir. Sendikacılığın ayrıntılarını öğrenmemiz için öncelikle tarihsel sürecini, tarihsel mücadele yönetimlerini ve mücadele eden model kişilerin hayatlarını bilmemiz gerekir. Bu konularla ilgili kitapları okumalı, panellere katılmalı ve eğitim alınmalıdır. Ayrıca sendikalarla ilgili mevzuat bilgilerinin yanı sıra örgütlenen kurumlarla ilgili bilgiler edinilmelidir.

Bunların yanı sıra bazen ıskaladığımız ancak çok önemli bir sermaye sendikacının kendine bahşedilen özelliklerdir. Bir başka anlatımla satın alınamayan ve yüce yaratıcının verdiği özelliklerdir. En değerli şeylerin satın alınamayanlar olduğunu hepimiz bilmekteyiz. Sendikacılar insan olma gereği kendilerinde potansiyel olarak bulunan bu özellikleri gün yüzüne çıkarması ve geliştirmesi gerekir. Sendikacılık alanında önemli bir sermaye olan bu özellikleri yaşanmış bir olayla anlatmak isterim.

Bir grup öğrenciye günümüz dünyasının yedi harikasının neler olduğu sorusu hakkında düşündüklerine dair bir liste yapmaları istenir. Öğrenciler arasında aralarında anlaşmazlıklar çıkmasına rağmen aşağıdakiler en fazla oyu alırlar:

- 1) Mısır Piramitleri
- 2) Taç Mahal
- 3) Büyük Kanyon
- 4) Panama Kanalı
- 5) Empire State Binası
- 6) St. Peter Bazilikası
- 7) Çin Seddi

Öğretmen oylan toplarken, sessizce duran bir kız öğrencisinin henüz kağıdını vermemiş olduğunu farkeder. Sonra öğrencisine kendi hazırladığı liste ile ilgili bir problem olup olmadığını sorar.

Kız öğrenci ise "Evet, biraz. O kadar çok şey var ki, bir türlü karar veremiyorum" der. Öğretmen de öğrencisine "Peki, söyle bakalım senin listende neler var, belki biz sana yardımcı olabiliriz" der.

Kız öğrenci önce duraksar ve sonra okumaya başlar: "Bence Dünyanın Yedi Harikası:

- 1) görmek
- 2) duymak
- 3) dokunmak
- 4) tatmak
- 5) hissetmek
- 6) gülmek
- 7) ve sevmek...

Odada bir anda büyük bir sessizlik olur. Basit, sıradan ve normal olarak düşündüğümüz ve gözden kaçırdığımız şeyler gerçekte ne kadar da mükemmeldirler.

Hayattaki en değerli şeyler satın alınamayanlardır! Görmekten, duymaktan, dokunmaktan, tatmaktan, hissetmekten, gülmekten ve sevmekten mahrum olmayacağınız bir hayatı sendikal dünyaya yayarak sürmeniz dileği ile.

YAŞAMAYA DAİR

Yaşamaya zaman ayırın, zira zaman bunun için yaratılmıştır.

Çalışmaya zaman ayırın, başarının bedeli budur.

Düşünmeye zaman ayırın, güçlü olmanın kaynağı budur.

Çevrenize nazik davranmaya zaman ayırın, mutluluğa giden yol budur.

Etrafınıza bakmaya zaman ayırın, günler bencilliğinize yetmeyecek kadar kısadır.

Gülmeye zaman ayırın, ruhunuzun müziği budur.

Çocuklarınızla oynamaya zaman ayırın, zevklerin en büyüğüdür.

Terbiyeli olmaya zaman ayırın, insan olabilmenin sembolü budur.

Goethe

ÖĞRETMENLERİN SENDİKAL TERCİHLERİNİ ETKİLEYEN FAKTÖRLER

Selçuk Türkoğlu

Türk Eğitim-Sen Bursa 2 No'lu şube Başkanı

Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Eğitim Yönetimi Teftişi Planlaması ve Ekonomisi programının sonunda yapmış olduğum, Yüksek Lisans Projesi ile öğretmenlerin sendikaları tercih etmesinde veya etmemesinde öne çıkan faktörler ve sendikal tercihlerinde hangi faktörlerin etkin olduğunu araştıran bir çalışma yaptım.

Bursa ölçeğinde 500 öğretmen üzerinde yapılan anket araştırmasıyla bu konuda ilk çalışmalar arasına giren tez sonuçları mevcut sendikalara da ışık tutacak niteliktedir.

Araştırmaya katılan öğretmenlerin %41.5 i kadın % 58.5 i erkektir. Araştırmaya katılan öğretmenlerin %22 si 20-30 yaş %35.8 i 31-40 yaş %33.3 ise 41-50 yaş grubundadır. Araştırmaya katılan öğretmenlerin %74.2 si ilköğretim okullarında %25.8 i orta öğretim okullarında görev yapmaktadır. Araştırmaya katılan öğretmenlerin %60.0 i 1-5 yıl, %24.8 i 6-10 yıl, %15.1 i 11-15 yıl, %13.8 i 16-20 yıl, %17.8 i ise 21-25 yıl kıdeme sahibidir. Son olarak Araştırmaya katılan öğretmenlerin %59'u herhangi bir sendikaya üye %41'i ise herhangi bir sendikaya üye değildir.

Araştırmacı bu araştırma ile öğretmenlerin günümüz koşullarında tek ve yasal örgütlenme zemini olan öğretmen sendikalarına yaklaşımları, beklentileri, öğretmenlerin sendikal tercihlerini etkileyen faktörleri ve bakış açılarını inceleyerek hali hazırda faaliyet gösteren öğretmen sendikalarına hitap ettikleri kitlenin beklenti ve düşüncelerini ortaya koymak ve özellikle 1980 darbesinden sonra örgütsüzlüğün yaygınlaştığı ülkemizde öğretmen örgütlerinin

daha gerçekçi bir değerlendirme ile kendi bünyelerinde yapısal ve felsefi duruşlarını gözden geçirmesini sağlamak amacını taşımaktadır.

Araştırma da öğretmenlerden, Sendikalara üye olunması hakkında ne düşündükleri, Sendikaya niçin üye oldukları, Sendika üyeliğinin nasıl gerçekleştiği, Üye olduğu sendikayı tercih nedenlerini, öğretmenlere göre sendikanın ilk önceliğinin ne olması gerektiği, Sendikalarının hangi tür beklentilerine cevap verebildiğini, sendikasız öğretmenlerden ise Niçin sendika üyesi olmadıklarını ve bir sendika nasıl olmalı ile Sendikaların geleceğini nasıl gördükleri sorularına cevap vermeleri istenmiştir.

Araştırma verilerinin çözümlenmesiyle aşağıdaki sonuçlara ulaşılmıştır:

1- Öğretmenlerin genel olarak sendikalı olma algıları sendikasız olmaya göre daha olumlu yöndedir. Buda göstermektedir ki; öğretmenler genel olarak örgütlü olunmasına ve sendika-ların gerekliliğine inanmakta ancak henüz tam olarak sendikalı olma konusunda tereddütler yaşamaktadırlar. Araştırmaya katılan öğretmenlerin sorulara verdikleri cevaplara göre yüzdeler ve oranları incelendiğinde; örgütlü topluma duyulan ihtiyacın ve kararlılığın öğ-retmenler arasında var olduğunu gözükme-ktedir.

2-Cinsiyete göre, öğretmenlerin sendikal algıları arasında anlamlı bir farklılık vardır Buna göre, bayan öğretmenler erkek öğretmenlere göre sendikalara üye olmaya ve sendikalardan beklenti algılarına ilişkin olarak olumlu yönde görüş bildirmişlerdir Buda göstermektedir ki; bayan öğretmenler düşünce bazında sendikalı olmaya erkek öğretmenlere göre daha olumlu, ancak henüz çeşitli nedenlerle fiilen sendikalı olmamaktadırlar. Bu nedenler arasında geçmiş acı sendikal tecrübelerle sendikaların şu an sergiledikleri siyasi tavırların büyük etkisi gözükmektedir.

3-Kıdeme göre öğretmenlerin sendikal algıları ile sendikal beklentilerine ilişkin algıları arasında anlamlı bir farklılığın olup olmadığına yönelik olarak yapılan analiz sonuçlarına göre öğretmen algıları arasında anlamlı bir farklılık vardır. Diğer kıdem grubuna sahip öğretmenler, sendikalara daha olumlu yaklaşırken, 15-25 yıl kıdeme sahip öğretmenler daha olumsuz yaklaşmaktadırlar.

Buda göstermektedir ki; 15 ve daha üst kıdeme sahip öğretmenlerin örgütlü toplum bilincinin daha zayıf olduğunu ve sendikalara karşı daha çekingen bir tavır içinde olduklarını göstermektedir. Bunun nedenleri incelendiğinde yukarıda belirttiğimiz gibi geçmiş acı sendikal tecrübelerle sendikaların şu an sergiledikleri siyasi tavırların büyük etkisi gözükmektedir. Ülkemizde yaşanan ve demokrasinin askıya alındığı darbelerin etkilerinin de devam ettiğini burada daha net görmekteyiz.

4-Öğrenim durumuna göre öğretmenlerin, sendikal algıları arasında anlamlı bir farklılık vardır. Lisans mezunu öğretmenlerin sendikalara ilişkin algıları, öğretmen okulu çıkışlı öğretmenlerden daha yüksektir. Bu sonuç da göstermektedir ki; 4 yıllık lisans mezunu öğretmenlerin demokrasiye, sivil topluma, örgütlülük gerekliliğine inançları daha fazladır. Burada yüksek öğrenimin fakülte düzeyinde ve uzun süreli olmasının olumlu katkıları gözükmektedir.

5- Ankete katılan öğretmenlerin sendikal tercihlerini etkileyen faktörler ise önem sırasına göre; Örgütlü olma ihtiyacı, sendikal kazanım beklentileri, dünya görüşleri olarak ortaya çıkmıştır. Buda göstermektedir ki; Maslow'un ihtiyaçlar hiyerarşisinde belirttiği güvenlik, sosyal, saygınlık ihtiyaçlarının yanı sıra, sendikanın bir güvence olma düşüncesi ile sendikaların taşıdığı siyasi misyon ve felsefi önceliklerinin sendikal tercihte öncelikli belirleyici olduğunu görmekteyiz. Yakın sendikal tarihimizi ele aldığımız zaman 1992 yılı bir milat olarak kabul edilmektedir. Bu gün itibariyle öğretmenlerin sendikal tercihlerini belirleyen faktörlerin öncelikleri her ne kadar yukarıdaki şekilde sıralansa da 1992 yılı ve takip eden yıllar ele alındığında sendikal tercih oranlarının % 5 lerde olduğu ve sendikalılarında sendikal tercihlerini etkileyen faktörlerin en başında dünya görüşü ve siyasi, felsefi tercihlerinin asıl belirleyici olduğunu belirtmek gerekmektedir. O günün şartlarında sendika yasasının olmadığı, sendikal mücadele verenlerin çeşitli cezalara çarptırıldığı yıllarda sendikalı olma arzusunu harekete geçiren dünya görüşü birliktelikleriyle ideolojik çalışma gayreti belirlemekteydi.

6- öğretmenlerin sendikaların geleceğini nasıl görüyorsunuz sorusuna verdikleri cevapları, kıdemlerine bağlı olarak anlamlı şekilde değişmektedir. 6-10 yıl kıdeme sahip öğretmenlerin görüşleri, 11-15 yıl ve 21-25 yıl kıdeme sahip öğretmenlerin görüşlerinden daha olumlu olduğu belirlenmiştir. Buda göstermektedir ki; Mesleğe yeni başlamış ve fakülte mezunu genç öğretmenlerin geleceğe yönelik beklentileri ve örgütlü toplum inançlarının daha fazla kıdeme sahip öğretmenlere göre çok daha önde olduğudur. Özellikle 20 ve daha fazla yıl kıdeme sahip öğretmenlerin genel olarak bir boş vermişlik sendikalara ve örgütlülüğe karşı bir inançsızlık içerisinde oldukları gözükmektedir.

7- Sendikalı öğretmenlerin ağırlıklı olarak üyelik süreleri incelendiğinde 4688

sayılı Kamu Görevlileri Sendikaları Kanunu ile üyeliğin gerçekleştiği bunun anlamının ise yasal zeminlerde sendikaların daha çok benimsendiğini göstermektedir.

8- Sendika üyeliklerinin gerçekleşmesinde asıl belirleyici unsurun, örgütlü toplum olma kararlılığı ile dünya görüşleri ve hayat felsefelerinin olduğudur.

9- Sendikalı öğretmenlerin sendikalı olmakla birlikte sendikalarının eylemlerine büyük çoğunlukla katılmamaları ise, henüz sendikalara karşı tam bir güven duyulmaması ve demokratik kültürün oluşmamasına bağlanmalıdır.

10- Öğretmenlerin üye oldukları sendikaları tercihlerinde ise, asıl belirleyici faktörün dünya görüşleri ve felsefi inançları olduğunu söyleyebiliriz.

11- Sendikalı öğretmenlerin sendikalarının geleceğine ilişkin cevapları, öğretmenlerin %70 gibi bir oranla sendikalarına bağlı olduklarını göstermektedir.

12- Sendikasız öğretmenlerin sendikasız kalma gerekçelerinin büyük oranda sendikaları daha çok siyasallaşmış kurumlar olarak görmelerinden kaynaklandığını söyleyebiliriz.

13- Sendikasız öğretmenlere sorulan . Sizce bir sendika nasıl olmalı? Sorusuna verilen cevaplar göstermektedir ki; sendikasız öğretmenler sendikaları anti demokratik siyasallaşmış kurumlar olarak görmekte ve o nedenle de üye olmamaktadırlar.

Araştırmacı bu sonuçlar ile uygulayıcıya yani mevcut sendikalara da aşağıdaki önerilerde bulunmuştur.

Araştırma her ne kadar Bursa ölçeğinde yapılmış olsa da çıkan sonuçlar itibariyle yüksek

oranda Türkiye gerçeğini de yansıtmaktadır. Eğitim hizmet kolunda faaliyet gösteren mevcut memur sendikalarının öncelikle diğer hizmet kollarna nazaran eğitim hizmet kolunun özellikli bir hizmet kolu olduğunu kabul etmeleri gerekmektedir.

Sorulara verilen cevaplardan çıkan sonuçlara göre kamu çalışanlarının tek ve meşru hak arama platformu memur sendikaları olmasına karşın eğitim hizmet kolundaki öğretmenlerin halen yarıya yakınının sendikasız oluşunu önemli bir mesaj olarak algılayıp, soğukkanlılıkla öz eleştirilerini yaparak özellikle kamuoyuna yansıyan ve öğretmenlerin ağırlıklı olarak sendikasız kalmasına neden olan siyasi görüntülerden bir an önce kurtulmalarını, eğitim çalışanlarının hak ve menfaatleri doğrultusunda daha ciddi kazanımlar elde edilebilmesi için önceliğin mutlaka çalışanlarımızın ekonomik, sosyal, özlük çıkarlarının korunmasından geçtiğini kabul etmeleri gerekmektedir.

Demokrasilerin vazgeçilmez unsurları sivil toplum kuruluşlarıdır. Sivil toplum kuruluşları içerisinde en önemli yer ise sendikalara aittir. Sendikaların hak ettikleri yere gelmesi noktasında bizim potansiyellerimiz olan öğretmen görüşleri çok önemlidir. Sendika yönetimlerinin öğretmenlere tepeden inmece bir yaklaşımla değil tabanın mutabakatının kabul edeceği bir hareket tarzıyla yaklaşması gerekmektedir. Geçmişin acı sendikal tecrübelerini iyi okuyarak aynı hatalara düşmemek adına çağımızın öne çıkan değerleri ortak akıl, hoşgörü, paylaşım, demokratikleşme değerleri her zaman ön plana çıkarılmalıdır.

ÜNİVERSİTELERİMİZ NEDEN ÜNİVERSİTE OLAMIYOR?

Mustafa KIZIKLI

**Türk Eğitim-Sen
Genel Teşkilatlandırma Sekreteri**

Üniversiteler ülke kalkınmasının itici gücü olarak, bilim, teknoloji üreten ve insan kaynağını yetiştiren, geliştiren kurumlar olmalıdır. Yalın olarak bu felsefeye faaliyet gösteren üniversitelerin, dünya üniversitelerinin arasında sayılmasının, yani kelimenin tam anlamıyla "üniversite" olmasının önünde engel olamaz.

Anacak; bizim ülkemizde maalesef üniversitelerimiz henüz bu felsefeye sahip olamamış durumdadırlar. Üniversitelerimiz üzerinde etkin olan kurum ve kişilerin kısır çekişme ve çeşitli hesaplar içerisinde olması, akademik yükselmenin "yazılı olan ve olmayan" kriterlerinin uygulanma şekli, çeşitli lobilerin üniversitelerimiz üzerindeki etkisi, kısıtlı bütçe imkanları gibi unsurlar, üniversitelerimizin gelişmesinin ve dünya üniversiteleriyle yarışır hale gelmesinin önünde en büyük engellerdir.

Bu gün itibariyle, mevcut şartlarda üniversitelerimizin uluslar arası seviyede bir eğitim verebileceğini düşünmek hayalcilik olur.

Siz öğretim elemanlarınızı alırken, bilim adamı sıfatından başka sıfatlarını, giyimini, kuşamını, saçını sakalını, üye olduğu locaları, dernekleri, inançlarını, hangi gurup veya şahıslara yakın olduğunu belirleyici kriter olarak alırsanız, sizin bu kriterlerinize

uymayan ama bir şekilde öğretim elemanı olmuş başarılı bilim adamlarının önünü keser, alanlarını daraltırsanız, tabii ki akademik eğitimde uluslar arası standartları yakalayamazsınız. Ayrıca rektörlerinizin, dekanlarınızın hukuku yok saymasına meydan verir, hukukun içine çekemezseniz, üniversitelerde özerk yapı sağlayayım derken, buralar eğitim kurumları olmaktan öte, derebeylikler haline döner. Maalesef bu gün itibariyle görünen durum budur.

Bir üniversitenin oluşması, gelişmesi, kurumsal hale gelmesi süreç isteyen bir konudur. Bu süreçte yeterli bütçe, doğru yönetim, uzman ekip çalışması gibi çalışmalar üniversitenin kalitesini belirleyecektir. Dikkat edilirse gerek dünyada, gerekse bizde, kaliteli diyebileceğimiz üniversitelerin köklü geçmişlerinden ve geleneklerinden doğan oturmuş bir kurumsal yapıları vardır.

Bizde üniversitelerimizin birçoğu henüz yeni kurulmuş ve kurumsallaşmasını tamamlayamamış kurumlardır. Bir taraftan inşaatı devam eden binaların önüne üniversite tabelası asmakla, buralara rektör, dekan atamakla üniversite olunmadığı gibi, kaliteyi yakalamak ta mümkün değildir. Üniversitelerimiz bünyesindeki kısır çekişmeler hiç bitmemekte, üniversitede eğitim yapmak ve öğrenci yetiştirmek amacı, amaç olmaktan çıkıp öncelikler başka konular olmaktadır.

Mesela bu konular arasında; akademisyenlerimizin kariyer yapması, neredeyse sadece, bazı yabancı dergilerde makalelerinin yayınlanması veya bazı kişilere yakın olunması şartına bağlandığından, akademisyenlerimizin de esas amacı bu olmakta, öğrencilere eğitim vermek, onları yetiştirmek sıkıcı ve gereksiz bir yan uğraş haline gelmektedir. Kariyerin önüne ÜDS diye bir dil sınavı konulup, bu dil sınavını yabancı dil bilmeyi ölçme yerine, akademisyenlerin kariyerinin önüne engel haline getiren yapı bu gün

ortadadır. Bu yapıdan ne kadar verim alınabilirse, bizim üniversitelerimizden de maalesef o kadar verim alınmaktadır.

Üniversitelerde görev yapan öğretim elemanlarının sıkıntıları had safhaya ulaşmıştır. Bu sıkıntılardan bazıları yukarıda bahsettiğim konulardan doğmaktadır. Fakat bu konuyu daha somutlaştırmak gerekirse, konuyu üç ana başlıkta irdelemek gerekir. Bunlar yönetim ve mevzuattan kaynaklanan sıkıntılar, mali sıkıntılar ve bilimsel imkansızlıklardır.

2547 Sayılı Yüksek Öğretim Kanunumuz 12 Eylül ihtilal dönemi ürünü bir kanundur. Bu kanunda zaman zaman değişiklikler yapılmasına veya yapılmak istenmesine rağmen, hep tartışmaların odağı olmuş, dokunulmaz bir tabu haline getirilmiş ve birilerine kalkan olmuştur. Bu yasa, bilgi çağına ve Türkiye'nin değişen şartlarına uygun bir yasa olmaktan çok uzaktır. Bu yasayla öğretim elemanlarımızın kaderi rektörlere ve YÖK'e emanet edilmektedir. Özellikle üniversite rektörlerine nerdeyse sınırsız yetkiler tanıyan, katılımcılıktan ve bilimsellikten uzak bu yasa, öğretim elemanlarımızın tepesinde Demokles'in kılıcı gibi durmaktadır.

Öğretim elemanlarımızın kariyer yapmalarının önüne gereksiz ve mantıksız engeller çıkarılmaktadır. Örneğin yukarıda da bahsedildiği üzere, Üniversiteler Arası Kurul Yabancı Dil Sınavı (ÜDS) ile yardımcı doçentlerimizin önüne set çekilmektedir. Şüphesiz akademisyenlerimizin yabancı dil bilmesi gerekmektedir. Fakat yapılan ÜDS incelenirse bu sınavın yabancı dil bilgisini ölçmekten öte, farklı maksatlar içerdiği açıkça görülecektir. Biz diyoruz ki; bu sınavı bu hale getiren ve olmazsa olmaz gören, yardımcı doçentlik barajını aşmış ve şu anada alabilecekleri unvanın en üstünde olan, söz konusu şahıslar bu sınava girsinler ne kadar başaracaklar bir görelim. Bu sınav "araç" olarak görülmesi gereken yabancı dili, nerdeyse akademik kariyerin tek "amacı" haline getirmiştir.

Akademisyenlerimiz ile Dünya üniversitelerindeki meslektaşları arasında aldıkları ücretler bakımından uçurumlar vardır. Kıt kanaat geçinmeye çalışan öğretim elemanları aldıkları ücretlerle bir taraftan yaşamlarını idame ettirmeye çalışırken diğer taraftan bilimsel kaynak ve dökümanlara ulaşmaya çalışmaktadırlar.

Ülkemizde eğitim sitemine ayrılan kaynağın Dünya sıralamasında en gerilerde olduğu herkesçe bilinmektedir. Bu olumsuzluktan üniversitelerimiz de payını almaktadır. Üniversitelerimize ayrılan kısıtlı kaynaklarla bilimsel çalışmaların doğru dürüst yapılması imkansızdır. Bilimsel çalışma pahalı bir uğraş olduğundan, öğretim elemanlarımız bu yetersiz kaynaklarla bilimsel çalışma yapamamanın sıkıntısı içerisinde.

Şu anda 53 adet devlet, 24 adet vakıf üniversitesi olmak üzere toplam 77 üniversitemiz bulunmaktadır. Bunların bir çoğunun henüz alt yapı, donanım ve kadro eksikliği giderilememiştir. Eksiklerin üzerine yeni eksikler eklemenin, ne ülkeye, ne bilimsel gelişmemize, ne de ülkemiz insanına olumlu bir katkısı olmayacaktır. Niteliksiz ve kalitesiz, sadece adı üniversite olan bir sürü kurum açmak yerine, mevcutları gerçek anlamda üniversite yapmak, kaliteyi ve kapasiteyi artırmak daha akılcı bir yaklaşımdır.

Bilinmesi gereken gerçek şudur ki, mevcut mantalite ve tekel kırılmadan, bir takım pansuman önlemler ve söylemlerle, ne bilim adamlarımız bilim adamı olabilir, ne de üniversitelerimiz üniversite olabilir.

NE YAPILMAK İSTENİYOR

Başöğretmen Atatürk diyor ki; "Öğretmenler! Yeni nesli cumhuriyetin fedakar öğretmen ve eğitimcileri, yani sizler yetiştireceksiniz ve yeni nesil sizin eseriniz olacaktır. Eserin kıymeti, sizin maharetiniz ve fedakarlığınız derecesiyle orantılı bulunacaktır. Cumhuriyet; fikren, ilmen, fennen, bedenen kuvvetli ve yüksek karakterli koruyucular ister..."

Mustafa GÖKHAN

Türk Eğitim-Sen Kahramanmaraş 1 No'lu Şb. Bşk.

Bu gün bizim günümüzdür. Senede bir gün de olsa bu gün bizim günümüzdür. Her türlü olumsuzluklara rağmen bu gün daha bir coşkuluyuz; çünkü biz öğretmeniz. Bizim şevkimizi kimsenin kırmaya gücü yetmez; hatta Sayın Mili Eğitim Bakanımızın bile...

24 Kasım'ın arefesinde ne diyor sayın bakanımız?" Öğretmenlerin içinde bulunduğu sıkıntıları çok iyi biliyorum ve olanaklar ölçüsünde çözüm yolları arıyorum. Öğretmenlerin maaşlarının düşük olduğunu biliyorum, bundan da üzüntü duyuyorum. Ancak olmayan bir kaynaktan kimseye bir şey verilemeyeceğinin de farkındayım. Öğretmenlerin ücretleri düşük de hemşirelerin, doktorların, hakimlerin, savcılarının ücretleri yüksek mi? İngiltere'de İsveç'te, Danimarka'da çalışan öğretmenler şu kadar maaş alıyor diye hesaplamalar yapılıyor. Ama bu hesaplamaları niye diğer kamu çalışanları için yapmıyorlar? Oradaki hakim, savcı ne kadar alıyor? Oradaki alım gücü ne kadardır? Bunlara da bakmak gerekir. Dünyanın hiçbir yerinde öğretmenlere kucaklar dolusu paralar verilmiyor. Gazetelerde yayınlanan bir raporda, Türkiye'de öğretmenlerin 1816 saat çalıştığı belirtiliyor, bu doğru bir hesaplama değil. Öğretmenler 15 saat maaş karşılığı derse girmektedir, bunun üzeri ek ders ücretiyle değerlendirilmektedir. Ben öğretmenlerimiz çalışmıyor demiyorum. Büyük özveriyle görev yaptıklarını biliyorum; ama bazı okullarda dersini 1 güne toplayıp, 6 gün derse gelmeyenler de var. Bazı kesimler öğretmenleri illegal toplantı ve yürüyüşlere davet ediyorlar. Öğrencilere demokrasinin, anayasaya ve toplum düzenine saygının ne olduğunu öğretecek olan öğretmenlerin, izinsiz gösterilerde yeri olamaz. Öğrencinin, velisinin yanında öğretmenlerin açlık sınırında bulunduğunu, sefalet içinde olduğunu söylemek ve bunu sürekli tekrar etmek öğretmenlik mesleğine olan saygıyı göstermez. Bu ülkede daha fazla ücret talebinde bulunan herkes haklıdır. Ama 'Sesimizi yükseltelim basın para, bize verin' bu olmaz. Bu ülkede sesini yükseltenlere basılıp, para verildi, ülke 2002'de uçurumun eşiğine geldi. Bu hükümet için en kolay şey para basıp, dağıtmaktır. Ama bunun da bedeli sonra çok ağır ödenir. Öğretmenlerin sorunlarını dile getirmek için düzenleyecekleri her türlü yasal girişimi desteklerim. Eğitim iş kolundaki sendikaları da daha sorumlu davranmaya çağırıyorum."

Sayın Bakanımız, dersini bir güne toplatıp da 6 gün yattığını tespit ettiği öğretmenlerin idarecileri hakkında ne gibi bir yasal işlem yapmış? Ayrıca 15 saat ders 1 güne nasıl sığdırılmış? Bunu gerçekleştirebilen idarecinin yaşadığı coğrafyada gün 72 saatten mi oluşmaktadır? Öğretmenin, öğrencinin ve velinin yanında sefaletten bahsettiğini nerede görmüş? Kendileri bilmiyorlar mı ki öğretmen,

okul bahçesine girerken sıkıntılarının tamamını dışarıda bırakır. Yine kendileri bilmiyorlar mı ki evine işini taşıyan yegane meslek öğretmenliktir?

Haklarını arayan öğretmenleri illegalitenin içinde gösteren Sayın Bakanımız 21 yüzyılda ensesine vurulup ağzından lokması alınan, bırakın öğrenciyi kendisine bile faydası olmayan bir öğretmen güruhu mu görmek istiyor acaba?

Biz eğitim çalışanları olarak haklarımızı arıyoruz. Diğer kurumların çalışanlarına hak aramada öncülük ediyorsak, onlara örnek oluyorsak bu çalışmalardan amirlerimiz yüksünmemeli; aksine bizimle gururlanmalılar.

Sayın Bakanımız ücret mukayesesi yapmaktadır. Ücretler aşağıda yorumuz olarak sunulmuştur, kamuoyunun dikkatine sunulur.

HALEN ÇALIŞANLARIN YTL CİNSİNDEN AYLIKLARI (AİLE YARDIMI ÖDENEĞİ HARİFTİR)

UNVANLAR	DERECE	2005 TEMMUZ NET GÖREV AYLIĞI (1)	2006 OCAK NET GÖREV AYLIĞI	2006 TEMMUZ NET GÖREV AYLIĞI (2)	ARTIŞ % (2/1)
ŞUBE MÜDÜRÜ- ÜNİV	1/4	997,34	1.062,71	1128,63	13,2
MEMUR	9/1	559,58	613,89	668,44	19,5
MEMUR	14/2	556,64	610,87	665,35	19,5
ÖĞRETMEN	1/4	879,52	941,92	1004,76	14,2
ÖĞRETMEN	9/1	707,71	765,76	824,15	16,5
İL VALİSİ	1/4	2850,13	2.921,98	2995,83	5,1
KAYMAKAM	7/1	1141,88	1210,90	1280,55	12,1
HAKİM	8/1	1451,46	1528,27	1605,95	10,6
BAŞKOMİSER	3/1	1122,78	1191,31	1260,45	12,3
POLİS MEMURU	9/2	927,52	991,12	1055,20	13,8
UZ. DOKTOR	1/4	1203,15	1273,71	1344,95	11,8
DOKTOR	8/3	950,72	1014,90	1079,60	13,6
HEMŞİRE-LİSE	12/3	652,45	709,09	766,04	17,4
TEKNİSYENBÜRO	12/2	601,82	657,18	712,83	18,4
PROFESÖR	1/4	2382,87	2442,94	2504,68	5,1
ARAŞ. GÖR.	7/1	837,28	898,50	960,37	14,7
BAŞKANLIKVAİZİ	1/4	817,79	878,62	939,87	14,9

KUVAYI MİLLİYE'NİN ETNİK KOMPOZİSYONU

Yusuf DELİKOCA
Araştırmacı - Yazar

Kuvayı milliye, Türk milletinin tek bir vücut haline gelerek, vatan topraklarının düşman işgalinden kurtulması ve necip Türk milletinin yeniden bağımsızlığa kavuşması için kendiliğinden oluşmuş halk ordusudur. Bu ordunun mayası milli bilinç, bağımsızlık tutkusu ve bir arada yaşama arzusudur. Kuvayı milliye aynı zamanda bu topraklar üzerinde yaşaya gelmiş olan bir milletin, yüzyıllar sonra yeniden öz benliğine kavuşma ateşidir. Yani, bir millet yeniden tüm uzuvlarıyla millet olmanın farkına varmıştır. Bu farkına varışlık yüzyıllar önce üzeri küllenmiş bir ateş yığının tekrar korlanarak etrafına ışık saçması gibidir.

Kuvayı milliye Türk milletinin birlik, beraberlik ve bütünlüğünün simgesidir. Türk milletinin son yüzyılda gerçeğe dönüştürmüş olduğu en büyük buluşma noktasıdır. Son yüzyılında çökme aşamasında olan Osmanlı İmparatorluğunun içinde çok çeşitli sorunlar yumağı ile baş başa kalmış, bir çok salgın hastalıkla baş etmek zorunda kalmış tüm bunların yanında Osmanlıya içten ihanetleri sonucunda Ermeniler başta olmak üzere bünyesinde barındırdığı bir çok farklı milletin isyanları ile karşı karşıya kalmış olan milletimizin diriliş mustusudur. Türk milleti tarihinin bir çok döneminde bağımsızlığını yitirme konuma düşmüştür. Fakat, Osmanlının çöküşüyle ortaya çıkan bağımsızlık mücadelesi neredeyse tarihle eş tutulabilir. Yani Türk Milleti tarihinin hiçbir döneminde Birinci Dünya Savaşı

sonucunda maruz kaldığı işgal ve yok olma tehlikesiyle bu derecede karşı karşıya kalmamıştır. İşte bu dönemde Kuvayı Milliye halkın bağımsızlık aşkıyla kendiliğinden ortaya çıkmıştır. Başta Güney bölgelerimizde başlayan bu bağımsızlık mücadelesi kısa zamanda tüm Anadolu'da yankılanmıştır. Bu yankılanma yeni Türk devletinin kuruluşunun ilk adımı olmuştur. Yurdumuz adım adım Türk milletinin çelik iradesi ile düşman güçlerinden temizlenmiştir.

Kurtuluş Savaşımızın en önemli aşamalarından biri ise Çukurova Kurtuluş Savaşıdır. Zira düşman

işgaline karşı olarak ilk kurşun burada atılmıştır. İlk Kuvayı Milliye çeteleri kendiliğinden burada örgütlenmişler ve düşmanla mücadeleye geçmişlerdir. Bu mücadele tarihin en görülen birlik ve beraberlik timsalidir. Çukurova'yı işgal eden Fransızlara ve İngilizlere karşı yapılan mücadele topyekün bir savaştır. Fransızların ve Ermenilerin amacı dünyanın en bereketli toprakları olarak görülen atalar yurdumuzda bir Kilikya Ermeni Krallığı kurmaktır. Fransızların himayesi altında kurulacak bu devletle Çukurova'nın bereketli toprakları ele geçirilecek, maden kaynakları sömürülecek ve Türk milleti bu topraklardan sürülmüş olacaktır. Bu amaçla işgalin ilk günlerinden itibaren

halkı yıldırma, korkutma ve göç ettirme politikası uygulamaya başladılar. Özellikle Ermeniler Türk köylerini basarak, soygunlar yaparak ve kendilerini karşı çıkanları hunharca katlederek Adana halkı tarihinin en kara günlerini yaşatmaya başladılar. Adana şehir merkezinde bulunan esnaflara her türlü işkence yapıldı. Pazar yerlerine ve pazara getirilen mallara el konuldu. Fransızların tüm şikayetlere rağmen eğlence alemine dalarak olayları görmezden gelmeleri ve Osmanlı yetkililerinin ise elinin kolunun bağlı olması Ermenileri daha da azdırdı. Çukurova ve Toroslar bir katliam merkezi haline aldı.

Ermeniler ve Fransızlar amaçlarına ulaşabilmek için bir çok yöntemle baş vurdular. Öncelikle şehrin ileri gelen ve milliyetçi olan insanlarını korkutma ve sürgünle susturmaya başladılar. Bunların yanında ise bir çoğunu da yanlarına almak için her türlü maddi imkanı ve makamı teklif ettiler. Fransızlar işgalin ilk günlerinden itibaren özellikle Türk olmayan unsurları her aşamada yanlarına çekmeye çalıştılar. Asurileri yanlarına aldılar. Arapları kullanmak istediler. Kürt aşiretlere para, mal ve mülk teklif ettiler. Yüz yıllardır süre gelen dostluğu bozmak için ellerinden geleni yaptılar. Oysa bu topraklar yüz yıllardır kardeşliğin simgesiydi. Güzel Adana yüz yıllardır bu insanlara hayat olmuştu. Bereket olmuştu. Adana'nın sıcaklığı onları birbirine kaynaştırmıştı. Onlar aynı dine

mensuptular. Türk insanından kötülük görmemişlerdi. Tam aksine Türklerden dostluğun, merliğin ve kardeşliğin özünü almışlardı. İslam dininin sağladığı huzurla mayalanmışlardı. " Kürt Murat" kurtuluş savaşının ilk şehidi olmuştu. Bir çok Kürt ve Arap kökenli insan Ermeniler tarafından katledilmişti. Bunlara rağmen bu kardeşliği bozmak için hevesleniyorlardı.

Fransız komutan Albay Bremond bir çok aşiretle görüştü fakat bir kaç haricinden hiçbirinden destek alamadı. Bir çok Kürt aşireti gibi Molla Nasrullah Han da Fransızlarla işbirliği yapmayan bir Türk dostuydu. Albay Bremond'un tüm tekliflerini reddetti. Ermeniler ve Fransızların yaptıkları işkenceler karşısında, " bir kere sinen, korkarak kaçan ve düşmanla işbirliği yapanlara" aldırış etmeden canını ortaya koyarak çalışmaya başladı. Savaşçı, gözü pek ve sözü dinlenen bir aşiret reisiydi. Aşiretinden beş yüz atıyla bir süvari çetesi oluşturdu. Kürt Molla Nasrullah aşiretinin ileri gelenleriyle birlikte Kurtuluş mücadelesi boyunca üstün hizmetlerde bulundu. Toroslarda, Buruk ve Yüreğir'in kurtuluşunda çok büyük emeği oldu. Akkapı, Mıdık, Hadırlı ve güney obalara gönderdiği Kürt mücahitleri ile Güney Adana Bölgesi Kuvayı Milliye Komutanı olan Şeyh Cemil Nardalı'ya büyük destek sağladı. Savaş sonucunda Mustafa Kemal Paşa tarafından istiklal Madalyası ile ödüllendirildi.

Molla Nasrullah'ın dışında bir çok Kürt kardeşimiz Çukurova ve çevresinin kurtuluşundan çok büyük çaba sarf ettiler. Şehit düştüler.

Kürt aşiretlerin dışında Fransızların teklifini reddeden Arapuşağı denilen Adanalılarda Kuvayı Milliye birliklerine katıldılar. Özellikle Akkapı, Hadırlı , Mıdık ve güney obalarda Kuvayı Milliye birliği oluşturan Arap Şeyh Cemil Nardalı, kurtuluşumuzun mimarlarından. Güney obalarda kurduğu çete ile Toroslarda mücadele eden Kuvayı Miliyecilerin kuvvetini ve mücadele azmini arttırmıştır. Özellikle de Adana halkının, tarihin en kara günleri olan Kaçkaç günlerinde Fransızların soykırımından kaçan halkımızı obalarda barındırıp, büyük kazanlarda yaptırdığı yemeklerle onları açlıktan ölmekten kurtardığı, bir katliamdan kurtararak onları bir gecede Toroslara ulaştırdığı için bir destan kahramanı olmuştur. Mustafa Kemal'in övgüsüne layık olmuş ve savaş sonucunda istiklal madalyası ile ödüllendirilmiştir.

Ülkelerinin emperyalist devletler tarafından işgali sonucu, bir katliamdan kurtularak Adana bölgesine göç eden Afganlı ve Türkistanlı mücahitlerde Çukurova'nın kurtuluşundan büyük emek sahibidirler. Özellikle de şehir merkezinde verilen mücadele de ve güney obalarda savaşarak şehit düşmüşlerdir. Toroslarda savaşarak şehit düşen Türkistanlı mücahit Hacı Yoldaş ise kurtuluş mücadelesinde destanlaşmıştır. Afganlı diye anılan Türkistanlı mücahit Hacı Yoldaş düşmanla göğüs göğse çarpıştı. Gittiği hacıdan döndüğü vakit Birinci Dünya Savaşı sonrası Çukurova'nın işgaline tanık oldu. Gördüğü manzaralar onu memleketine gitmekten vazgeçirdi. Toroslarda yakılan Kuvay-ı Milliye ateşine o da katıldı. Mücahitlerle birlikte savaştı. Bir baskın sırasında eline geçirdiği otomatik tüfekte milli kuvvetlere çok yardımda bulundu. Demir yollarında kurduğu pusularla düşmana kayıplar verdirerek Otomatikçi Hacı Yoldaş olarak ün yaptı. Kavaklıhan zaferinde büyük emeği olan Hacı Yoldaş, girdiği bir çatışmada şehit düştü.

Kafkaslardan göç ederek gelen ve Maraş, Adıyın, Kayseri bölgelerine yerleşen Çerkezler de milli mücadele de yerlerini aldılar. Özellikle kadirli, Adıyın ve Toroslann düşman işgalinden kurtuluşunda büyük emekleri oldu. Onlann dışında ise Fransız askeri

Olarak Çukurova'ya gelen Cezayirliilerin bir kısmı da Türk tarafına geçerek bir cesaret örneği sergilediler. Yıllardır Türk kardeşliği etrafında yaşayan ve buna saygı duyan bir kısım Ermeni ve Rum kökenli Osmanlılar da işgal kuvvetlerine destek olmadılar. Bu davranışlarından dolayı ise bir çoğu hunharca katledildi. Bir çoğu da bu topraklardan göç ettiler.

Görüldüğü gibi Çukurova Kurtuluş mücadelesi Türk milleti'nin birlik ve beraberliğinin simgesidir. Yukarıda verdiğimiz örneklerin sayısını binlere çıkarabiliriz. Bu topraklar yüzyıllar boyunca Türk egemenliği ve Türk kültürü içinde yoğrula gelmiş bir milletindir.

Son günlerde ülkemizi farklı etnik köken ve mezheplere ayırarak ayrılıklar çıkarmaya çalışan bölücü zihniyetler milli mücadele yani Türk Milletinin Kurtuluş mücadelesini bakarak gerçeklerle yüzleşmelidirler. Bu topraklar için her şeylerini vermiş olan milletimizi bölmeye güçlerinin yetmeyeceğini anlamak zorundadırlar. Sizler adına ister provakasyon deyin isterseniz de vatana ihanet olarak adlandırın ama şunu bilin ki, Türk milleti ülkemizi bölmeye yönelik her türlü ihanete cevap verecek güçte ve birlik beraberlik içindedir.

Şunu iyi biliyoruz ki; Kuvayı Milliye bu milletin bütünlüğünün ilelebet yaşayacak ispatıdır. Ulusal Kurtuluş mücadelemiz bu bayrak, bu vatan ve bu milletin bölünmez bütünlüğünün çelik iradesidir. Çanakkale, Türk milletin birlik ve beraberliğinin ilelebet var olma destanıdır. Çukurova kurtuluş mücadelesine baktığımız zaman görüyoruz ki, Kuvayı Milliye'nin ilk tezahür ettiği Dört Yol ilçemizde ilk Kuvayı Miliye şehidimizde Kürt Mural'tır. Bu toprakların yani Adana, Mersin, Antep, Maraş, Urfa ve Türkiye'nin bir çok köşesinin düşman işgalinden kurtuluşu için canını ve malını ortaya koyan binlerce Kürt kardeşimiz vardır. Onların yanında milletimizin birlik ve beraberliğinin bir başka ispatı ise, Mustafa Kemal Paşa'nın İstiklal Madalyası ile ödüllendirmiş olduğu Yüreğir Bölgesi Kuvayı Miliye Komutanı Kürt Molla Nasrullah ve Akkapı, Mıdık, Hadırlı Bölgesi Kuvayı Milliye Komutanı Arap Şeyh Cemil Nardalı'dır.

Ermeni itirafları:

Düşmanların safında Türlere karşı 200 bin askerle savaştık

BELGE 1

Prof. Ataöv'ün verdiği bilgiye göre; Lozan Anlaşması'nın ABD Hükümeti'nce reddedilmesini sağlayabilmek için Ermeni kökenli Amerikan yurttaşları, 'Lozan Anlaşması ve Kemalist Türkiye' başlığı altında bir raporu Washington'daki en üst düzey resmi makama sundular. 1924'te de küçük bir kitap olarak yayımlandı. Belgede, Türkiye ve Türkler küçük düşürülmeye çalışılıyor. Ermeniler'in ise 1. Dünya Savaşı'nda tam 200 bin bağımsız birim ya da müttefikler safında çarpışan silahlı askerler sıfatıyla galip devletlere hizmet verdikleri anımsatılıyor.

BELGE 2

'Lozan Antlaşması, Türkiye ve Ermenistan' başlığını taşıyan ve yine aynı çevrelerce hazırlanarak Washington yönetimine sunulan ve 1926'da da kitap olarak yayınlanan bu belgenin en son 143. sayfasında Türkler'e karşı savaşmış olan silahlı Ermeniler'in bu kez 200 binden de fazla olduğu, gayet açıkça ve rakamla belirtiliyor.

Prof. Dr. Türkkaya Ataöv, Ermenilerin sözde soykırım iddiasını temelden çürütecek iki önemli belgeyi ortaya çıkardı. Prof. Ataöv'ün 'Adını verirsem derhal imha ederler' dediği belgelerde, 1. Dünya Savaşı sırasında Türklere karşı, müttefik ordularının içinde 200 bin Ermeni'nin savaştığı itiraf ediliyor.

Tanınmış tarihçilerden Prof. Dr. Türkkaya Ataöv, Ermeniler'in 'Sözde Soykırım İddiası'nı da temelden çürütecek, iki önemli belgeyi ortaya çıkardı. Bu iki belgede de Ermeniler, 1. Dünya Savaşı sırasında Türklere karşı, müttefik ordularının içinde 200 bin Ermeni'nin savaştığı itiraf ediliyor. Ermeniler'in ve destekçilerinin, tarihi gerçekleri çarpıtarak ortaya koydukları birçok yalanı, bilimsel olarak sağlam belgelerle ortaya koyan Prof. Dr. Ataöv, bu alandaki 'son bombasını' Hürriyet aracılığıyla Türk ve dünya kamuoyuna açıklamayı yeğledi. Ataöv, 'Adını verirsem, Ermeniler derhal imha ederler veya ettirirler' dediği, belgeli bir Ermeni kaynağında şöyle deniyor: 'Cihan Savaşı'nda bağımsız birimler ya da müttefik saflarında 200 bin kişi ile savaştık...' Ataöv'ün elde ettiği ikinci bir Ermeni kaynağında ise şu itiraf yer alıyor: '200 binden fazla Ermeni Birinci Dünya Savaşı'nda savaşmıştır.' Ataöv, '200 bin rakamı çok ciddi bir rakam. Bu rakam, bugün Irak'ta savaşan ABD ordusundan en az 65 bin daha fazla' dedi. Ataöv, bu konuda Hürriyet'e şunları söyledi:

AÇIKLARSAM YOK EDERLER

Bu iki önemli tarihi Ermeni Belgesini yabancı kütüphane ve arşivlerden ele geçirdim. Bir zorunluluk doğmadıkça; zorlukla bulduğum ve kopyalarını alabildiğim bu belgeleri nereden sağladığımı şu sırada açıkça belirtemem. Bunu açıklarsam; bu belgelerin buldukları yerlerden anında yok edileceğine kesin gözüyle bakılabilir. Önemli olan bunların varlığı ve içeriği. Yanlış bilgi yaymayı 'Görev' sayan Ermeniler'le onların yandaşları 1915 yılında ve dolaylarında Ermeniler'in, 'Zayıf, ürkek, iyi niyetli, barışçı, demokrat ruhlu, sivil yaşantılı, boynu kıldan ince, işinde ve gücünde, hakka ve hukuka inanan kişiler oldukları' yorumunu yayıyorlar.

BAŞARDILAR

Geçmişte ve bugün kitle iletişim araçları böyle bir görüntüyü canlı tutma peşinde oldular. Bunda büyük ölçüde başarılı da oldular. Dünya parlamentolarının büyük çoğunluğu ve onlara önceleri oy veren sıradan ama kalabalık yığınlar, güvenilir hiçbir

belgeye dayanmadan bu görüşmeler.

BİLİM DIŞILAR

Örneğin, birkaç ay önce ABD Purdue Üniversitesi'nde Uluslararası Soykırım Bilginleri Birliği Başkanı Prof. Robert Nelson, benim de bulunduğum ve yanıtladığım (Son derece tek yanlı ve bilim dışı) konuşmasında, 1915 yılı Ermenilerini, 'güçsüz ve suya sabuna karışmayan sivil bir halk' olarak tanımladı.'

Belge notu

Prof. Dr. Türkkaya Ataöv Son derece önemli koleksiyondan, çok eski ve yıpranmış kitapların fotokopilerinin alınması yasaktı. Güvenlik örgütlerinin talimatları üzerine, oradaki görevliler, bu tür kitapları alanların fotoğraflarını çekiyorlar, kayıtlara geçiriyorlar. Bu belgelerin kopyalarını bu koşullar altında, çeşitli güçlüklerle almak zorunda kaldım. Oldukça heyecan vericiydi. Ama bu güçlüklerin ayrıntısına şimdilik girmiyorum.

Van'da kan dökmüşlerdir

Prof. Dr. Türkkaya Ataöv, Ermeniler'in kan döktüklerini şöyle örnekledi: 'Aslında okuru ve karar verecek kişileri yanıltmak için ileri sürülen yanlış değerlendirmelerin aksine Ermeniler'in neden oldukları kan dökümünde komutan konumunda olan General G. Pasdermadjian, General G. Gorganian ve General Antranik Ozanyan gibilerinin anı kitapları ve açıklamaları, ayrıca A. H. Hacobian ve V. H. Kalenderian örneği yazarların kapsamlı incelemeleri, giderek G. Korganoff, C. L. Leese, R. Pinon, E. J. Robinson ve F.R. Sacatcherd'in başını çektiği yabancılar daha çok kitap ve makaleleri ile çok sayıda Ermeni'nin çatışmalara silahlı olarak katıldıklarına ilişkin çok ciddi ipuçları verdiler. Bunlar içinde kimileri tüm savaşın müttefiklerce kazanılmasını, silahlı Ermeniler'in katkısıyla açıklayan savlarda da bulunuyor. Pasdermadjian'ın 1919'da çıkardığı bir kitap daha başlığında, 'Savaşın Kazanılmasında Temel Öge' olarak, Ermenistan'ı gösteriyor.'

Pastermadjian'ın, 'Ermenilerin Savaşta Rolü' adlı önceki kitabında da (1918) aynı tezi savunduğunu belirten Ataöv, Kalenderian'ın 'Asker Olarak Ermeniler' adlı kitabında ise Ermeniler'i sivil değil, silahlı bir toplum ve büyük bir ordu görüntüsünde yansıttığını bildirdi.

Yukarıda sözünü ettiği diğer yabancıların da aynı görüşte olduklarını anlatan Ataöv, yayınlarında 'Bizim müttefikimizdir. Savaşa katılmışlardır. Çıkarları bundadır. Van'da kan dökmüşlerdir' gibi başlıklar attıklarını kaydetti.

ERMENİ KATLIAMI

SOKAK ÇOCUKLARI VE UÇUCU MADDE BAĞIMLILIĞI

Sürekli göz önünde olmasına karşın kimsenin gerçek anlamda çözüm üretmediği ve toplumun kanayan yarası haline gelen "Sokak çocukları ve uçucu madde bağımlılığı", her geçen gün içinden çıkılmaz bir hal almaktadır.

Sokağın çocukları, uçucu madde bağımlısı çocuklar, sokakta yaşayan çocuklar gibi değişik isimlerle adlandırılan bu sorun, özellikle son yıllarda kamuoyunun gündemini yoğun şekilde işgal etmiştir. Konuya yönelik yaklaşımların ne kadar samimi ve akılcı olduğu konusunda verilecek cevaplar ise, sorunun çözümünün de başlangıcıdır.

Sokak çocuklarının evi; köşe başları, parklar, kaldırımlar ya da bankamatikler; aileleri ise kendileri gibi hayata tutunmak için çabalayan arkadaşlarıdır. 1950, 1960'lı yıllarda Türk sinemasında "Köprü

altı çocukları" olarak tanıdığımız, Kemalettin Tuğcu'nun kitaplarında ise "Kimsesizler" olarak hayat bulan bu çocuklar, toplumun her zaman gördüğü, ancak görmezden geldiği, fark etmek istemediği gerçeğin ta kendisidir aslında.

Türk Eğitim-Sen Ar-Ge Komisyonunun gerçekleştirdiği bu proje de temel olarak, sokakta ya da ailelerinin yanında yaşayan çocukların uçucu madde kullanmalarının önlenmesi amacını gütmektedir.

Acaba sokak çocukları ne zaman "sorun" olarak görünmeye başladılar? Sokakta yaşayan çocuklar, ne zamanki ucuz ve kolay temin edilen maddelerin keyif verdiğini, yaşadıkları acıyı geçici olarak giderdiğini, açlığını bastırdığını, korkularını azalttığını, soğuktan koruduğunu keşfedince, toplumda, bu çocuklara karşı alarm vermeye başladı. Çünkü aileleri tarafından dışlanarak, istismar edilerek sokakları mesken tutan ve kurtuluşu uçucu maddelerde gören çocuklar; şuursuz hareketlerde bulunuyor, toplumun can ve mal güvenliğini tehdit ediyor, suç makinesi olarak görülüyor ve nihayetinde medyada "tinerci vahşeti" şeklinde manşet oluyorlardı..

İşte tam da bu noktada sokak çocuklarına, insani açıdan mı, yoksa can ve mal güvenliğimize yönelik bir tehdit şeklinde mi yaklaşmamız gerektiğini sorgulamalıyız. Sokak çocuklarının çok önceden beri var olduğu ancak toplum için tehlike unsuru haline gelmesinin ardından dikkate alındığı su götürmez bir gerçektir. Dolayısıyla öncelikle çocukları sokağa iten sosyal etkenleri araştırmak gerekir. Bugüne kadar sorunu ele alanlar; sokak çocuklarının toplum için büyük bir tehlike oluşturduğu üzerinde durmuş, onları nasıl kazanmak gerektiğini ihmal etmiştir. Bu bağlamda, sokak çocukları sorununun tamamen çözülmesi, şüphesiz çok kolay olmamakla beraber, uçucu madde alışkanlığının önlenmesi, yaraya bir nebze olsun merhem olabilecek niteliktedir.

Uçucu madde kullanımından doğan sıkıntılar önceleri polisiye tedbirlerle çözülmeye çalışıldı. Konuyla

İlgili paneller, konferanslar, toplantılar düzenlendi. Ortaya konulan görüşler ise rehabilitasyon merkezlerinin kurulması noktasında birleşiyordu. Bu öneri, halihazırdaki çocuklar için gayet yapıcıydı ve nitekim bazı illerimizde uygulandı; ancak uçucu madde bağımlısı çocukların her geçen gün artmasına engel olamadı. Bataklığın kurutulması yerine, sivrisineklerin ıslahıyla uğraşmanın bir sonuç getirmeyeceği aşikardı.

Üstelik uçucu maddeleri artık sadece sokakta yaşayan çocuklar değil, ailelerinin yanında yaşayan çocuklarda kullanmaya başladı. Basit bir yapıştırıcının ya da tinerin koklanmasıyla başlayan uyuşturucu alışkanlığının, ilerleyen aşamalarda çok daha ciddi başka uyuşturucu maddelerin kullanımıyla devam ettiği de bir gerçektir.

Bu nedenle uçucu madde kullanımının önüne geçilmesi konusunda akılcı ve ciddi tedbirler alınmalı, sorun küçümsenmemelidir. Aksi takdirde büyüyecek ve giderek içinden çıkılmaz bir hal alacak toplumsal facialarla karşılaşmamız kaçınılmaz olacaktır.

Uçucu madde kullanımının artış nedenlerini anlayıp, çözüm üretebilmek için kendimize şu soruları soralım:

- Yeni otomobil, yeni halı, yeni mobilya kokusundan hoşlanıyor muyuz ?
- Tırnak boyası ya da cilasının kokusu hoşunuza gidiyor mu ?
- Yeni boyanmış ev kokusundan hoşlanıyor mu sunuz ?
- Bazı yapıştırıcıların kokusu cazip geliyor mu ?
- Baskıdan yeni çıkmış gazete ve kitap kokusundan hoşlanıyor mu sunuz ?

Bu sorulardan bir ya da birkaçına "evet" diyorsanız, aslında uçucu madde kullananlarla aynı şeyleri hissediyorsunuz. Zira yukarıda bahsi geçen, kokusunu hatırladığınız maddeler, aşağı yukarı aynı uçucu maddelerdir ve çok fazla miktarda koklandığında uyuşturur, şarhoşluk ve şuursuzluk verir.

O halde bu tür uçucu maddelerin kokusunun insan fitratına cazip gelen bir yanının olduğundan söz edilebilir. Uçucu madde kullanan bazı çocuklar üzerinde yaptığımız araştırmada da aynı sonuca ulaşmaktayız.

Sendikamız, 40 ilden, 09-17 yaş gurubundan, 13.430 öğrenci ve 2.748 sokak çocuğu üzerinde uyuşturucu kullanımına yönelik bir anket gerçekleştirdi. Buna göre, ankete katılan öğrencilerden yaklaşık %16'sı

sigara, %11'i alkol ve %2.9'uyuşturucu madde kullanmaktadır. Araştırmaya katılan sokak çocuklarının ise yaklaşık %84'ü sigara, %68'i alkol ve %82'sinin uyuşturucu kullandığı sonucu elde edilmiştir.

Uyuşturucu kullanmakta olan öğrencilerden % 66'sı uyuşturucu kullanımına, yapıştırıcı ve tiner gibi uçucu maddeleri koklayarak başladığını ifade ederken, uyuşturucu kullanmakta olan sokak çocuklarının %92 si, uyuşturucu kullanımına, uçucu madde koklayarak başladığını ifade etmiştir.

Uyuşturucu kullanımına, uçucu maddeleri koklayarak başlayan çocukların, bu maddelerin neden tercih edildiğine dair, birden fazla cevap hakkı olan soruya verdikleri cevaplarda, %71 oranında temininin kolaylığı ve %68 oranında kokusundan hoşlandıkları sonuçları öne çıkmıştır. Yine bu çocuklara, "neden yapıştırıcı veya tiner kokladığını" sorduğumuzda, genellikle cevaplardan birisi "kokusunu sevdiğim için" olmuştur.

Çocuk polisinden aldığımız bilgilere göre, uçucu madde alışkanlığı olan bir çocuk, günde 10 tüp yapıştırıcıyı ya da yarım litre tineri koklayarak, tüketebiliyor. Üstelik çocukların bu maddelere ulaşması da son derece kolay ve ucuz.

Yine işin uzmanların aldığımız bilgilere göre; bu maddeler aslında bağımlılık yapmamakta, kullanılmadığı takdirde, bağımlılık yapan bazı uyuşturucular gibi kriz ve başka sonuçlar ortaya çıkarmamaktadır.

Dolayısıyla sözkonusu maddelerin kokusunun değiştirilmesi, koklanarak tüketiminin büyük ölçüde önüne geçecek ve kullanılmadığı takdirde istek uyandırmayacaktır.

Piyasada bulunan yapıştırıcı ve tinerin kokusu değiştirilmelidir. Bu maddelerin, kimyasal bazı katkılarla doğal kokuları değiştirilerek, hoş olmayan ya da tiksinti verecek şekilde kokmaları sağlanmalıdır.

Bu iş için üniversitelerimizin kimya bölümlerinden faydalanılmalı, bunun araştırması yapılarak çeşitli koku değiştirme yöntemleri bulunmalıdır.

Hükümet ve ilgili bakanlık da söz konusu yapıştırıcının üretiminde, ithal edilmesinde, kokunun belirtilen şekilde olması noktasında yasal düzenleme yapmalıdır.

SENEDE BİR GÜN !

Ve de malum iki(!) Gün...

İsmail KANDEMİR

Ankara 5 No'lu Şube Şube Sekreteri

Yine 24 Kasımdayız...

Yine umutlarla ,hayal kırıklığı arasına sıkışmış bir gün yaşıyoruz.

Bir davranış adabı vardır ki,özel zamanlarda o zamanın muhatabı insanların gönlünü hoş tutacak bir tavır,bir yaklaşım sergilenir.Ancak anlaşılmaz bir tavırla,öğretmenlerle ilgili olumsuz davranışların 24 Kasım'a saklanmış gibi peş peşe ortaya dökülmesi, bizleri rencide etmiştir.

Öğretmenler yönetenler tarafından güzel hatırlanmasa da, öğrencilerimizin "İyi ki varsınız , Öğretmenim..." sözleri ile mesleğimizin kutsallığını hatırlattığı 24 Kasım Öğretmenler gününde bu yıl mutlu değiliz. Huzurlu bir çalışma ortamı sağlamaktan sorumlu malum zat,"öğretmenlerin haftada iki gün çalıştıkları" gibi garip bir beyanda bulunmuş ve ardından da böyle bir beyanı olmadığına dair kıvrak ama çaresiz bir tavır sergilemiştir.

Bu olanlardan anlaşılan şudur ki, Milli Eğitimi temsil eden insanlar, ya öğretmenleri tanımamış ya da öğretmenlere verilmesi gereken önemi kavrayamamışlardır.

Bilmelisiniz ki,tüm dünyanın kabul ettiği temel anlayış şudur ;

"Bir ülkenin kalkınmışlık düzeyi,eğitime ve eğitimciye verilen önemle ölçülür..."

Atatürk "**Ulusları kurtaracak olan yalnız ve ancak öğretmenlerdir.**" sözüyle öğretmene verdiği önemi ve duyduğu saygıyı en güzel biçimde belirtmiştir. Fedakar, etrafına güven ve inanç veren, içi insan sevgisiyle dolu olan öğretmenlere "**Öğretmenler, yeni nesil sizin eseriniz olacaktır.**" diyen Atatürk,öğretmenlerin geleceğimizin mimarları olduğunu vurgulamıştır. Öğretmenlere verilmesi gereken değeri,onlara ve de onları yönetenlere hissettirme erdemini gösteren Atatürk'ten çok şey öğreneceğimizi hatırlatmayı da bir gereklilik olarak görüyorum.

Kendi öğretmenini rencide eden,görmezden gelen bir ülke,bir toplum,bir devlet,bir iktidar yoktur.En üst düzey sorumlularıyla,ulu orta aslı astarı olmayan kelimalar ederek,öğretmeni ve öğretmenlik mesleğini ayağa düşürmeye çalışanların nereye varmak istediklerin anlamak mümkün değildir.

Ağzı olup ta konuşanlara soruyorum : "Evine iş götürün kaç memur grubu bilirsiniz ? Ders dışı etkinlikler çerçevesinde bir kuruluş talep etmeden çalışan ve gözünüzün önünde zamanını okulda geçiren öğretmeni göremiyor musunuz ? Okula gelmedi diye "Acaba hasta mı oldu ? diye öğrencisinin evine giden, mağdur velilerine nasıl bir katkı sağlayacağı konusunda çözümler üretmeye çalışan bir öğretmen olmadı mı hayatınızda? Öğretmenlere dil uzatanlar,sizin öğretmenleriniz,çocuklarınızı yetiştiren eğitimciler rencide olmadı mı dersiniz ? "

Ne desek yalan...Ama ne var ki, çok şey beklediğimiz öğretmenlere ve bu yüce mesleğe saygı bekliyoruz.

Haddi aşan ifadelerle,öğretmeni taciz etmek yerine ; Öğretmenin yıllık geliri; Avrupa ülkelerinde ortalama **40 bin Amerikan doları iken, Türkiye'de 15 yıl hizmet vermiş ve vermeye devam eden bir öğretmenin ücretlerle yıllık gelirinin 7 bin dolar olduğuna bakın ve UTANIN !**

Avrupa birliğine girme sürecinde,eğitim boyutunu millilikten uzaklaştırarak,eğitimciyi rencide ederek mi Avrupalılaşacak sınız ? Avrupa birliği üyesi ülkeler kendi milli eğitimlerini sorgusuz sualsiz gerçekleştirirken ve "siz de kendi milli eğitiminizi, ihtiyacınıza ve kendi yapınıza uygun olarak gerçekleştirmelisiniz" der iken, bizim milli değerlerimiz ve Türklük bilincini yaşatmamız kimi rahatsız etmektedir ? Sadece siyasi kararlarla çağı yakalamış ve kalkınmış bir ülke örneği yoktur. Ne yaptığımızı ve ne yapmamız gerektiğini bilmeliyiz. Gelişmiş ülkelerin eğitim sistemlerinin birbirinden farklı olduğunu fark edebilmeliyiz. Biz de kendi değerlerimizi ve kimliğimizi yaşatan, sürekli kendisini geliştiren ve sorumluluk bilinci taşıyan insanları yönetici yapmayı ilke edinmiş bir sistem oluşturmalıyız. Ağzımıza geleni konuşmamalıyız,değil mi?

Öğretmeni sorun olarak görmek yerine,eğitim sorunlarına kendimizi verelim ve aşağıdaki gerçekleri görmek için, sınırlı gözlüklerimizi çıkaralım. Gerçi bunları fark etmek için gözlüğe gerek olduğunu da sanmıyorum. Buyurun ;

- Okullarımızın yeni ek binalar ve dersliklere ihtiyacı var.

Biliyor musunuz ?

- Başarılı bir nesil yetiştirmek, ileri düzeyde bir eğitim için araç gereç yok. Biliyor musunuz ?

- Meslek Liselerinin sorunları var. Biliyor musunuz ?

- YÖK ile kavga etmek yerine, sorunun bir yasa değişikliği ile çözümü mümkündür. Biliyor musunuz ?

- Okullarda güvenlik sorunu var. Biliyor musunuz ?

- Uyuşturucu çeteleri ilköğretilere kadar girdi. Biliyor musunuz ?

- Özel Eğitimin sorunları var.Aileler çok zor durumdadır. "Özel eğitim kurumlarından yararlanmak için torpil gerekiyor" söylentileri var. Biliyor musunuz ?

- Sözleşmeli öğretmen alımı projesi ile öğretmenlik mesleğini ne hale getirdiğinizi görmüyorsunuz ve iki dudağınızın arasına sıkıştırdığınız iş güvencesi ile öğretmeni dilsiz kölelere çeviriyorsunuz.Bu çalışma hayatı ile ilgili anayasa esaslarına uygun değil. Biliyor musunuz ?

- Ders ücret artışı yapacağım diye umut dağıtıp, miktar telafuz edip sonra, sözünüzden de dönüyor ve maaş karşılığı çalışma sürelerini uzatıyorsunuz.Bu etik bir davranış değil. Biliyor musunuz ?

.....

Velhasıl...

- Öğretmeninden kopuk bir devlet olmaz.

- Yönetenler ne söylediğini bilmelidirler.

- Yönetime katılımda, egemenlik hakkını en üst düzeyde kullanmaya çalışarak,demokrasiyi geliştirmeye ve korumaya yönelik duruş gösteren toplum kesimine hitap ederken, unutulmaması gereken ölçüler olmalıdır.

- Herkes kendi sorumluluğunu yerine getirmelidir.

- Kimin neyi,ne kadar hak ettiğini ,Yüce Türk Milleti takdir etmelidir.

Biz görüyoruz,izliyoruz,yaşıyoruz ve hafızalarımıza kaydediyoruz...

"AYİNESİ İŞTİR KİŞİNİN,LAFA BAKILMAZ..."